

САРА ПИНБЪРА

ЕЗИКЪТ НА УМИРАНЕТО

Превод от английски: Надя Златкова, 2016

chitanka.info

„Е, сега, когато се видяхме един друг — каза Еднорогът, — ако ти повярваш в мен, и аз ще повярвам в теб.“

Луис Карол, „Алиса
в огледалния свят“

На Ник, скъп приятел, който много ми липсва.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

1

Умирането има свой собствен език. Той се промъква като сянка заедно с отминаващите години и усещането за него остава в угълчетата на устата ни. Той ни намира, независимо от това дали сме болни, или здрави. Той е едно тайно, смътно нещо, спотаено в шумоленето на полите на медицинските сестри, които се качват и слизат по стълбите на домовете ни. Сестрите ме научиха да се изправям срещу този език сричка по сричка и бавно и с нежелание да оформям значението му.

Дишане на Чейн-Стокс.

Предсмъртен прилив на енергия.

Нови фрази, които задръстват мозъка ми. Чудя се дали след това ще ги забравя. Дали ще избледнеят и ще се загубят на върха на езика ми. Не мисля. Има прекалено много игри на асоциациите, които да играя с тях.

Седя до прозореца и оттук виждам малката маса за телевизора до края на леглото ти с видеомонитора на нея. На долния етаж спящият ти образ се прожектира в празна стая — останах само аз и в момента съм тук, с теб. Не че вече има нужда от камерата. *Предсмъртният прилив на енергия* отмина. Остана само предсмъртното треперене. И макар да знам какво означава това: че си по-близо до края, аз се радвам, понеже тази част приключи. Мога да изплюя тази фраза.

Плюя, плюя, плюя. През последните седмици по-остро усещам собствената си слюнка. Усещам как непрекъснато залива езика ми, прекалено течна на устните ми. Опитвам се да не ѝ обръщам внимание. Преглъщам я. Знам какво става. Просто твоята болест се протяга и ме докосва, играе си с ума ми, създавайки зародиша на една нова фобия, защото не може да убие и мен.

Часовникът тиктака. Заслушвам се в паузите сред дишането ти и макар да знам, че ще станат много по-дълги, преди да настъпи последната, която е безкрайна, все още усещам как сърцето ми подскача леко при всяка от тях. *Дишане на Чейн-Стокс.* Колкото и грозно да е името, то не може дори да се сравнява със значението на

тези думи. Приливът на енергия си отива. Започва дишането на Чейн-Стокс. И зад всичко това е тате. Поне си мисля, че все още си тук. Аз съм изтощена, а ти си почти невидим. Каква двойка сме само.

Очите ми парят под клепачите, докато поглеждам към часовника си. Има още два часа, преди сестрата от „Макмилън“^[1] да дойде за нощната смяна. Изобщо не мога да си спомня името ѝ. Не че то има значение и не че държа да си го спомня. Пени вероятно ще се обади, преди сестрата да дойде. За да провери дали има промяна. *Каквато и да е промяна*. От живот към не-живот. Знае, че е малко вероятно, защото в противен случай щеше да е тук с мен, с нас, вместо да избяга в своя живот за тази вечер. Ситуацията е трудна за нея, но дори и тя не може да се скрие от факта, че животът се вкопчва, независимо от това дали го искат, или не.

Поглеждам към чашата с вода и малката гъба до буркана ти за плюене до леглото. Струва ми се, че трябва да намокрят малко устните ти, но ти изглеждаш спокоен и не желая да те смущавам. Мисля, че за теб вече идва краят на смущаванията. Поглеждам към буркана за плюене, буркан, в който някога е имало Маринован в оцет лук, след това горчилката, излизаща от теб, а сега е пълен със синя вода за уста „Листерин“. Клинично чист. Знам, че никога вече няма да използвам „Листерин“, нито каквато и да било мента.

Гневът ми се бори със скръбта и заплашва да ме задуши. Обръщам се, за да не те гледам. Чувам шума на морфиновата помпичка, която работи тихо под възглавницата, задържайки те някъде между този свят и мен и нищото отвъд. Или поне ти искаш да мисля така — че отвъд няма нищо. Твоето виждане за след смъртта през последните десет години. Почти се усмихвам, но сълзите са прекалено близо, затова се втренчвам през прозореца.

Навън, от другата страна на стъклото, е непрогледен мрак, но въпреки това аз присвивам очи и търся поляните. Взирам се. Опитвам се да открия. Търся. Дълго време не съм поглеждала през този прозорец. Не и така. Не и *истински*. Питам се дали той ще дойде тази нощ. Мина толкова време, че понякога се чудя дали изобщо съм го видяла. Дали не е било просто кратък пристъп на лудост. Бог знае, че лудостта тече във вените ни, и никой не би се изненадал, ако се окаже, че всички ние сме странни по един или друг начин. Така че може би

специалната ми дарба не е била нищо повече от кратки пристъпи на лудост понякога.

И все пак продължавам да гледам. На следващия си рожден ден ще стана на четиридесет, а се вирам през прозореца и търся нещо, което може да е въображаемо, нещо, което не съм виждала от петнадесет години, ако изобщо някога съм го видяла.

Но това е една от онези нощи, нали, тате? Специална, ужасна нощ. Нощ на пълнолуние. А той винаги идва точно тогава.

Ако изобщо идва.

[1] Macmillan Cancer Support — организация за подкрепа на болни от рак и семействата им. — Бел.пр. ↑

2

Пени пристига първа. Тя идва в деня, когато ти оставаш в леглото. Идва, след като разтрепераният ми глас, когато ѝ се обадох предишната вечер, най-после я убеждава, че това *наистина* се случва, че се е случвало през последните шест месеца, независимо колко много се е опитвала да се усмихва, да се смее и да не обръща внимание на фактите.

Когато звънецът на входната врата иззвънява малко след два следобед — Пени никога не е могла да се организира преди девет или десет — тогава разбирам, че е започнало. Началото на събирането ни отново, преди да се разделим.

Вдишвам дълбоко въздуха, който беше само мой и твой месеци наред. Минали са два дни, откакто ти за последен път пуши цигара, но си въобразявам, че останалият от нея аромат ме изпълва, и това ми дава увереността да се изправа пред външния свят. Не съм сигурна как Пени е станала част от външния свят. Може би в крайна сметка всички сме отвън.

Когато отворям вратата, вътре нахлува студен февруарски въздух. Пени изглежда чудесно и въпреки че е с четири години по-възрастна от мен, кожата ѝ все още сияе. Тя сияе от времето, когато бяхме тийнейджърки. Сияе отвътре, което ме кара да се чудя защо напомпва устните си с колаген и прави целия този естествен блясък да изглежда изкуствен. Чудя се от кого се крие.

Тя влиза в коридора; оставя малък куфар пред себе си и протяга ръце да ме прегърне.

— Здравей, миличка.

— Здравей, Пен.

Налага се да се понаведа и докато вдишвам смесения аромат от парфюм и скъп фондъотен, познатата ми физическа несръчност се връща. Пени ме кара да се чувствам едра и тромава, но това вече е забравено и осъзнавам, че тя ме е прегърнала прекалено силно, а аз отговарям на прегръдката ѝ, докато сълзите ѝ спират. Тя се изправа и

избърсва деликатно очите си, но все пак размазва леко грима си. Усмиввам ѝ се от сърце. Понякога суетата ѝ е умилителна.

— Чай? Чайникът е включен.

— Благодаря. — Тя тръгва след мен по скърцащия под на коридора. — Как е тате?

— Горе е. Мисля, че подремва. Искаш ли да се качиш? Районната сестра ще дойде след половин час да провери как е. Той ще се радва да те види.

Погледът ѝ пробягва нагоре.

— След малко. Първо трябва да се съвзема. — Тя сваля сакото си и го провесва на един от столовете пред барплота. — Господи, не мога да повярвам, че се е влошил толкова бързо. — Очите ѝ все още са влажни, тя свива безпомощно рамене и изважда кутия „Силк кът“ от чантата си „Гучи“. — Когато бях тук миналия месец, той изглеждаше много добре, нали? Смееше се и всички се шегувахме, нали?

Недоумявам защо ми задава въпроси. Няма да иска да чуе отговорите. Спомням си последното ѝ посещение и се чудя на различния начин, по който го виждаме. За нея е било лесно да се преструва, че си добре. Точно както на мен ми беше трудно да гледам колко много усилия влагаш в това представление.

Иска ми се да имах способността на Пени за намиране на лесното в нещата. Пени преминава леко през живота, независимо от бурята. За мен животът винаги е бил бурята. Бурята и това да гледам от прозореца за нещото, което би могло да я спре — макар и това гледане да е само с мисълта ми, съсредоточена върху прозореца на моето въображение.

Свивам рамене, поставям две димящи чаши чай на масата и си вземам цигара от пакета. В това действие има нещо бунтарско и двете се усмихваме една на друга, отдавайки се на порока, който бавно те лишава от живота ти. Отново ставаме деца, макар и за кратко. Сестри. Еднакви. Противоположни. Нещо по средата.

— Трябва да те предупредя. Много е отслабнал.

— Да, последния път, когато бях тук, изглеждаше много слаб. — Тя дръпва от цигарата и аз забелязвам, че около уголемените ѝ устни се оформят леки бръчици. — Горкият татко.

— През последните две-три седмици е отслабнал поне със седем килограма. Но ще видиш и сама. Просто не искам да се шокираш

прекалено.

Как да обясня, че ти не можеше да задържиш в стомаха си и заменящите храната напитки? Че почти двуметровият човек планина, когото познавахме, сега е прегърбен и измършавял и от чупливите ти кости е увиснала прекалено много кожа. Как да обясня, че онези ужасни пристъпи на кашлица и задушаване, които ме будеха през нощта, сега са почти непрекъснати? Махмурлукът, когато се опитваш да изпиеш нещо по-силно от чай. Благословеният чай. Убиващ или лекуващ, той ни дава сили да продължаваме.

Пени приказва, за да отложи момента, в който ще те види. Приказва за всичко и за нищо, като от време на време се смее на странни интервали. Отговарям, когато е необходимо, но преди всичко се наслаждавам на думите ѝ. Хората са много словоохотливи, когато някой умира. Говорят, сякаш човекът вече е мъртъв. Може би това е част от процеса на изцеление на онези, които неизбежно остават живи. И може би ти вече си започнал този процес, като си се отдръпнал на няколко стъпки от нас. Останалото от някогашния мъж, който сега е в леглото, не е нашият баща. Ти беше много повече от това.

— Говори ли с момчетата?

Пени пуши третата си цигара, обикновено цялата ѝ дажба за деня, а две трети от шоколадовите бисквити, които отворихме, са свършили. Усещам остатъци от трохите в устата си. Тези дни много ясно усещам храната, но не си спомням дали съм яла още след първата хапка.

— Не. Реших да изчакам, докато разберем какво точно става.

Тя няма предвид Пол. Има предвид близнаците. Те винаги са *момчетата*, въпреки че вече са на тридесет и пет. И ако всички сме честни един с друг, ще признаем безпокойството, че Саймън няма да те надживее с повече от пет години. Вече изобщо не е момче.

— Господи, как ще се справят те с това, миличка? Как ще се справят без тате?

— Не знам, Пен. Наистина не знам. Саймън ще реагира по един от два възможни начина, но Дейви? — Замълчавам, разбирам колко бързо съм свикнала да не е тихо и веднага запълвам паузата. — Е, ще разберем как е, когато му се обадим.

Близнаците. Дейви, параноидният шизофреник, и Саймън, наркоманът, но за нас просто *момчетата*. Когато чуя други хора да

казват, че имат необичайни семейства, аз се усмихвам. Нашето семейство е толкова шарено, че яркостта му е направо вредна.

Известно време говорим за всички останали роднини, на които може да се наложи да се обадим: бившата ти съпруга — не майка ни, тя отдавна си е отишла по толкова много начини — прекрасните лели в Лондон, приятели от времето, когато си бил в Австралия и Непал, братовчеди в Испания и полусестра в Брайтън. Всичките те са хора, за които твърдим, че много обичаме, но рядко виждаме. Не говорим за себе си, обаче, защото нито една от нас не знае какво да каже, затова се смеем и пушим, и ядем още бисквити, и се преструваме, че годините не са ни разделили. Накрая тя трябва да заговори за теб. За момента всички други теми са изчерпани.

— Мислиш ли, че се страхува? — Гласът на Пени е тих, сякаш думите ѝ може да изтичат по коридора, да се качат по стълбите и да потърсят очите ти. — Сигурно се страхува, нали? Сигурно се е страхувал през цялото това време?

— Може би, Пени. Може би съвсем малко. Понякога. — Усмихвам ѝ се и се надявам, че това я успокоява. — Но той е много необикновен човек, нали, Пени? Казва, че не се страхува. И аз му вярвам. Мисля, че е така.

Вглеждам се в себе си и сверявам думите си с фактите. Да, вярвам в това. Но Пени не би повярвала, защото тя не може да погледне отвъд собствения си страх. И въпреки цялото си сияние никога няма да види нищо друго през прозореца освен поляни. Все пак се опитвам да обясня доколкото мога:

— Болестта му е много лоша. Мисля, че е по-страшна от повечето видове рак. Не може да яде. Едва успява да пие. Но тате просто продължава живота си. Не мога да обясня, но ако се страхуваше, всичко щеше да е много по-ужасно. Това прави нещата... — поглеждам към сестра си и нейното сияние и почти се засмивам на иронията в следващите си думи — ... по-лесни за мен.

Звънецът на входната врата ни спасява от необходимостта да водим този разговор. Отварям на Барбара, районната сестра, и я запознавам с Пени. Гласът на Пени става по-отчетлив, а акцентът ѝ по-изискан, докато тя представя своята Гучи персона. Ако не я обичах, щях да ѝ кажа, че не ѝ отива. По-добре е, когато е просто Пени — *лейди Пенелъпи*, както я наричаше ти много отдавна.

Гласът на Барбара обаче е красив дори и когато ме запознава с думи и изрази, които не ми харесват, които не искам да научавам. Тя има топъл тембър, като мед за болно гърло, в който звучи мелодичният акцент от Югозападна Англия. Освен това е мила. Добротата се излъчва от едрата ѝ фигура, в която няма никакви превземки, докато стиска ръката ми.

— Ще се кача горе да видя дали е добре. Помпата с морфина със сигурност притъпява болката му, а когато дойдат, нощните дежурни ще я напълнят отново.

Червендалестото ѝ лице се разтяга в усмивка, а аз се чудя как функционира мозъкът на човек, който се е наел да върши нейната работа.

— Течностите му все още са тук. Какво да правя с тях? — казвам аз. — Ще ги вземеш ли?

— Не, мила. Ще трябва да ги занесеш в някоя аптека. Те ще ги вземат. Ще се погрижи и помощниците да минат по-късно. Да проверят дали той ще иска да го измият.

Тя тръгва нагоре по стълбите.

Пени ме поглежда и аз знам какво си мисли. Какво ще правим с морфина, когато дойдат „момчетата“?

След известно време Барбара слиза и прошепва, че си по-слаб в сравнение с вчера, но защо не се качим да те видим, докато си още буден? Нямаме повече извинения и аз поемам по стълбите, следвана от Пени. Това положение е малко сюрреалистично. Моята по-голяма сестра, която винаги вървеше първа, винаги беше най-смелата, сега ме следва нагоре по стълбите с наведена глава. За първи път от много време разбирам, че Пени се нуждае от мен. Има нужда от моята сила. Има нужда да поема *трудното* и така да я улесня.

Коридорът от години не ми е изглеждал толкова дълъг. Пени върви след мен по неравните дъски, докато стигаме до вратата. Когато престъпваме прага, носът ѝ се сбърчва леко и на мен ми идва да се ударя. Бях забравила миризмата. На перваза на прозореца има запалена ароматна свещ, а на бюрото ти са сложени цветя, но те не могат да скрият мириса на рака и изпуснатите газове, който се усеща във въздуха. Миризмата на гниене, която се излъчва с всяко киселинно

оригване на горките ти вътрешности. Поглеждам Пени и стискам ръката ѝ. Искане ми се да не бях решила да запаля свещ с коледни аромати.

Ти седиш, облегнат на възглавниците си, ръцете ти са извадени върху юргана и ми се струва, че дори и от вчера, когато каза: „Днес не ми е много добре, миличка. Извиках лекаря. Мисля да се върна в леглото за малко“, теглото ти се е стопило, изпарявайки се с онази миризма, която става все по-тежка. Зъбите ти изпълват лицето ти, бузите ти са хлътнали. И въпреки това ти се усмихваш леко и повдигаш ръка:

— Здравей, миличка.

Гласът ти отслабва. Наблюдавам те, докато хващаш дланта ѝ, и се усмихвам тъжно, когато тя се разплаква, непохватно и мъчително. Разбирам колко далеч сме стигнали по пътя ние двамата. Сами. Направили сме го тайно, но не умишлено. Последните няколко месеца не могат да бъдат описани с думи и предадени на някой друг. И може би Пени плаче точно затова. Защото понякога лесните неща не са най-добрите.

3

Пени не остава дълго с теб.

— Толкова е уморен, нали? — казва тя, избърсвайки сълзите си. Обръща се към мен, сякаш ти изобщо не си тук. Може би не може да те види под твоето смаляващо се тяло. Очите ѝ ме гледат умолително. — Не е ли по-добре да го оставим да си почине малко? Ще дойдем отново по-късно.

Гласът ѝ звучи прекалено весело, когато ти пожелава „лека нощ“, приближавайки уголемените си устни до възглавниците ти.

Тя излиза бързо, а аз ти се усмихвам и ти се усмихваш уморено в отговор, докато галя косата ти и целувам сухите ти устни с миризма на гнило.

— Аз те виждам, тате — прошепвам. — Не се тревожи, винаги те виждам.

Оставам така още миг и твоята топлина се смесва с моята в тясното пространство между нас, а когато се изправам, очите ти са затворени и дишането ти е бавно, и аз започвам да се чудя дали изобщо съм изрекла тези думи.

След това двете с Пени слизаме долу, отваряме бутилка вино и отнасяме подноси с храна в дневната. Има препечени филийки и бисквити, сирене, шунка, туршия и две кутии „Прингълс“, ние изяждаме всичко, докато по телевизията героите от „Ийстендърс“^[1] изживяват собствените си драми. Познатите гласове на непознатите за нас хора са утеха, нереалност, която ни успокоява за известно време. И двете продължаваме да ядем дълго след като вече сме заситили глада си, а скоро и бутилката е празна. Главата ми жужи приятно, светът проблясва по краищата. Аз не нося на пиене, не като Пени. Но мисля, че и тя е леко пияна. Сложила е краката си на малката масичка до трохите, останали след пиршеството ни, а главата ѝ е отпусната настрана върху кафявата кожа.

— Бих го взела у дома, нали знаеш това, миличка? Но Джеймс е толкова малък и гледачката живее с нас, и ще е... — Свива тесните си

рамене, сякаш останалата част от изречението е толкова ясна, че няма нужда да хаби енергия, за да го довърши.

Изкушавам се да попитам: „Ще е какво, Пени? Прекалено трудно?“, но преглъщам резките си думи заедно с резливото бяло вино и ги оставям да съскат гневно вътре в мен. Бих могла да изрека тези думи. И ще са истина. За Пени ще е прекалено трудно. Това е факт и нищо не може да го промени, затова замълчавам и не обявявам, че съм го разбрала. Различни коне за различни пътища. Ти при всички случаи щеше да дойдеш тук. У дома със средното дете. Оста, връзката между *нормалността* на Пол и Пени и странността на „момчетата“. Детето, което понякога се накланя към едната страна, а понякога към другата. В двата лагера и все пак в нито единия.

Пени все още говори и намира извинения, които всъщност не са нужни, но тя има потребност да ги чуе, изречени на глас, за да повярва. Тя приказва, а аз установявам, че се унасям. Винаги съм се унасяла. Понякога прекалено много думи изпълват пространството и няма достатъчно място за мислене. Аз пазя малко празнота вътре в себе си, за моментите, в които ще ми трябва. „Пак се унесе — казваше ти някога. — Хей, лейди Пенелъпи. Бутни сестра си, отново се е унесла. — След това се засмиваше. — Живее си в свой свят, това момиче.“

Времето е нереално. Чувам този смях, сякаш беше вчера, и в същевременно съзирам годините пред себе си, когато никога вече няма да го чуя. Затварям очи и се оставям на унеса.

Пол и Пени мислят, че съм мечтателка. Смятат, че не живея в реалния свят, и навярно са прави. Може би избягвам това, защото, ако се зациментирам прекалено силно в *тук*, тогава нещото от другата страна на прозореца, нещото на поляната, вече няма да съществува. И ако допусна да се случи, тогава ще го изгубя завинаги. Знам го със същата сигурност, с която знам, че умираш и че *ти* си почти изгубен за мен завинаги. Нищо не може да промени това.

Но въпреки моето празно пространство за мислене, въпреки косите погледи на Пол и Пени и извъртането на очите им през годините, аз бях единствената, която прозря сложността на ситуацията, когато преди година започнаха проблемите ти с преглъщането. Само аз бях тази, чието същество крещеше с ясното съзнание как ще се развие животът ти. Само аз задавах въпросите и исках да чуя отговорите. Долавям иронията на това положение, макар и за тях да е невидима.

Моят собствен свят е по-истински от техния, нищо че съм изгубена в него. Аз не се крия зад колите си, дрехите си и уголемените устни.

А ти, ти, така или иначе, щеше да опаковаш всичко от малкия си апартамент и да се върнеш у дома. Защото според мен ти също си от онези, които се унасят. Ние двамата се разбираме един друг.

Тишината прекъсва мислите ми и аз осъзнавам, че Пени е спряла своя монолог и ме гледа, очаквайки да ѝ отвърна. Нямам представа какво е казала, но съм наясно: тя знае, че съм се унесла в *собствения си свят*, затова просто се усмихвам и получавам усмивка в отговор. Тя ме погалва нежно по главата с едната си ръка, сякаш четирите години разлика между нас все още са огромно разстояние и все още е голямата ми сестра, а не тази жена, която е била част от миналото ми. Но все пак се радвам, че е тук. Радостта ми се излива от мен като огромна гореща вълна, като отприщена вода. Поглеждам я и си мисля как през годините съм ѝ завиждала и съм я мразила, и съм я избягвала и въпреки това ето ни сега тук. Отново сме сестри.

Но любовта не си отива, нали, тате? Дори и когато по всички закони за нея не е останало място, любовта се убива трудно. Като живота. И понякога, точно като живота, тя истински те изненадва.

Има достатъчно стаи, но ние с Пени предпочитаме да споделим едно легло, радвайки се на близостта, която и двете се страхуваме да споменем, опасявайки се, че може да се разпадне, неуверени в трайността ѝ. Завили сме се с юргана до брадичките, въпреки че в стаята е прекалено горещо. Топлината пулсира по тръбите, бълбукайки като забавящата се кръв във вените ти, решена и да те топли, и да те запази жив колкото е възможно по-дълго. Скоро кожата ще започне да ме сърби от потта, но аз нямам нищо против. Накрая на всички ни е студено.

Пени говори и аз съм решена да не се унасям, а да я слушам, да усетя топлината, която се излъчва от думите ѝ, докато тя разказва отдавна отминали случки. Лежим, спомняме си и се смеем, а усещането е толкова хубаво, най-вече защото знам, че никога няма да е същото. Чувството е горчиво-сладко. Когато ти си отидеш, ние ще се отдалечим. Приютена от чистите чаршафи и топлината на сестра си, аз

скатавам всяка секунда на безопасно място, за да мога да ѝ се наслаждавам през идващите години.

Както и да е, тази вечер говорим за отминалото време и се преструваме, че онези дни бяха и тогава толкова смешни, колкото и сега. Времето, когато ти пиеше наистина много, след като мама си беше отишла и се бе оженил отново, и преживявахме „Шетландския период“, както го нарича Дейви.

Да, ти беше, ти си — все още не е „беше“ — мечтател. Само на един мечтател може да хрумне колко добра идея е да заведе петте си деца и новата си съпруга по средата на нищото, убеден, че това ще сплоти всички, вместо да ги раздели напълно. Но ако четири или пет години всяка сутрин сипваш водка върху корнфлейкса си, със сигурност ще имаш много щури идеи. Пиещ мечтател, това беше ти, тате, в ония дни.

Дори не знам какво се опитва да каже Пени, но двете се смеем толкова много, та ми се струва, че ще се напишкам. И тогава развалям всичко.

— Чудя се дали тате ни чува как се смеем.

Думите излизат от устата ми със смеха, но звучат не както трябва. След това притихваме, атмосферата е развалена. Чувствам се, сякаш сме в балон в леглото, един момент от общото време, не само тогава или сега, или когато теб вече няма да те има, а всичко това едновременно, неотделимо. За малко настъпва тишина, просто се заслушваме в дишането си и в шумоленето на мигли, които издават, че сме будни.

Пени е тази, която нарушава мълчанието с тихия си глас, но този път не се смеем. Говорим за вечерта, когато мама ни напусна. Не когато умря, както скоро ще направиш и ти, а когато просто си тръгна.

Пени подсмърча малко, все още възстановявайки се от бурния смях, и аз сподавам желанието си да я прегърна силно. Тук, в тъмнината, годините са се изпарили и тя е просто по-голямата ми сестра, която лежи до мен, съвсем естествена и сияеща, и неповредена от живота.

— Какво стана онази нощ?

В начина, по който говори, почти усещам как челото ѝ се набраздява. „Ще съжалява за това“, предупреждава празното ми пространство за мислене. Още бръчки, още инжекции.

— Какво искаш да кажеш?

Очите ми свикват с тъмнината и започвам да различавам фигури в сенките и формите на гипсовия таван. Мисля, че това е в природата на човека, нали? Да търси фигури и значение в нещата? Точно това прави в момента Пени.

— Ти направо беше изпаднала в истерия. Намерихме те на поляната посред нощ. Не е възможно да си забравила. — Тя млъква, вероятно пренасяйки се в онази нощ. — Събудих се, а ти не беше в леглото си. Какво те накара да излезеш навън? Така и не ни каза.

— Бях на десет, Пени — отговарям аз, сякаш това е достатъчно и навярно за Пени е така.

— Мама ли търсеше? Може би си помислила, че ще промени решението си и ще се върне за нас? — Пени е намерила фигура, значение, което може да разбере, и се залавя за него.

— Може би, не си спомням много.

— Наистина си странна. — Гласът ѝ е по-тих. — Трябваха ни часове, за да те успокоим. Непрекъснато ставаше от леглото и отиваше до прозореца.

Тя въздиша и двете се отнасяме в собствените си светове. Балони в балоните. Пени е повярвала в лъжата ми, защото е по-лесно, но тя си остава лъжа. Спомням си всичко от нощта, когато майка ни напусна. Как можех да забравя? Тогава за първи път го видях. Легнала тук, в тъмното, в този момент от общото време аз оставям спомена да премине по кожата ми.

В къщата ни се пускат много плочи с джаз, това е една от страстите, които ти и мама споделяте, освен алкохола и дивия зов на кръвта — любовта към музиката, която гърми и танцува, и се смее като вас двамата. Като вас двамата в добрите времена. В живота ви имаше много джаз и много скандали, и много счупени чаши, скрити сред книгите, материалите за университета и бутилките водка и вино.

Живеем в Съри, в къщата, която си наследил от родителите си и която аз накрая ще купя от теб. Тя е голяма и разхвърляна по приятния начин на средната класа, но не е съвсем достатъчна за нашето непрекъснато увеличаващо се семейство, пианото и различните зайци и хамстери, които събираме. Ние сме дисфункционален безпорядък от

играещи вътре деца след края на учебните занятия. Пол, Пени, а постепенно и аз започваме да подозираме, че макар да говорим точно толкова учтиво, както и съучениците ни от елитното училище в нашето предградие, животът у дома може би не е така подреден, колкото техните. Ние не каним приятели къщи и отказваме покани за чай. Правим го, без да се консултираме един с друг, всеки от нас достига до своя собствен миг на откровение. Моят идва, когато един ден ме вземаш от училище. Аз съм на шест и през седемдесетте животът е по-„свободен“, но въпреки това ризите на всички останали бащи или са прибрани в панталоните им, или са оставени свободно отгоре, като облеклото им показва политическите им убеждения. Твоята риза обаче е някъде по средата, без да обръща внимание на политическите ти пристрастия. Част от нея е натъпкана в колана на панталона ти, но по-голямата част на гърба е останала неприбрана като на по-големите ученици. Знам, че това е погрешно по един „не съвсем както трябва“ начин, и тогава разбирам, че същото се отнася за всичко в семейството ни. Не съвсем както трябва, не съвсем погрешно. Прекалено много пукнатини са белязали повърхността.

Не поглеждам към децата и родителите, които хвърлят крадешком погледи към нас. „Пиян ли е?“ Усещам шумоленето на шепота им с всяка стъпка. Ти поне си дошъл да ме вземеш, докато мама се полюшва в ритъма на джаза в градината и не работи върху дисертацията си. Ти не ни напускаш. Ти никога няма да ни напуснеш.

Майка ни обожава бебетата и макар да сме деца, ние го знаем. Обича докосването и мириса им. Обича тяхната неспокойна нужда и това, че плачът им спира, когато ги притисне към слабите си гърди. Разбира се, че спираме да плачем. Две части мляко и една част жива енергия излизат от нея и се вливат в нас. Майка ни се наслаждава на бебетата, но не и на майчинството. То не я интересува. Децата със собствен разум и воля, отделна от нейната, я изтощават. Щом стигнем до възрастта, когато започваме да тропаме с крак, любовната ѝ история приключва и наставя време за друго, ново, невръстно дете, то трябва да успокои болката в нея, до която може да достигне само едно бебе. Пол е изоставен пръв, после Пени, след това аз.

Когато се появяват момчетата, нещата между родителите ни започнали да не вървят и дори радостта заради двамата временни роби на гърдите ѝ, не можа да задържи майка ни с нас. Те са я разочаровали

с това, че бързо им порастват пълнички крайници, които ги поддържат. Мисля, че са я разочаровали повече, отколкото ние. Момчетата разчитат един на друг за игра и утеха по онзи специален начин, който съществува при близнаците и изключва всички останали. По времето, когато те приближават пет години, тя започва да става дезориентирана. Все още е у дома, но ни гледа втренчено с празен поглед, сякаш се чуди как, за бога, сме се появили. И ти си този, който приготвя вечерята доколкото може и който слага всички ни да спим.

Прекалено често, прекалено късно вечер се пуска джаз, прекалено силно, за да заглуши завалените спорове, които се разпалват от нищо върху сухите мъртви клонки на брака на родителите ни. Това се превръща в навик. Нашата буржоазна приспивна песен.

Джаз звучи и вечерта, в която тя най-после ни напуска, когато само преди две седмици съм станала на десет.

Аз съм завита в малкото си легло и одеялото почти покрива главата ми. Нощната ми лампа все още свети, въпреки че сигурно минава десет. Разчитам на Пени да я изгаси, ако се върне в стаята ни. Знаем, че родителите ни няма да дойдат да ни проверят, затова Пени се промъкна в стаята на Пол веднага щом джазът загърмява. Майлс Дейвис, който бодро се опитва да отклони вниманието ни от омразата и взаимната неудовлетвореност във войната на родителите ни. Двама алкохолици, втренчени един в друг, които не харесват онова, което виждат — просто собственото си отражение, нищо по-добро. Нищо, което си заслужава да бъде обичано.

Пени много често ходи в стаята на Пол и аз знам, че ме смятат за прекалено малка, за да споделям разговорите и игрите им. Не чак бебе като момчетата, но все пак не и достатъчно голяма, за да се включа в заниманията им. Разликата им е съвсем малко повече от година и те започват да се превръщат в свой собствен клон на семейното ни дърво. Разменят си разбиращи погледи и се смеят на масата по време на вечеря. Аз се чувствам самотна по средата, гледайки надолу към двама, които нямат нужда от мен, и нагоре към двама, които са прекалено големи за мен.

Онази вечер музиката не може да заглуши гнева и майка ни крещи, думите ѝ се превръщат в животински вой, преминаващ през мазилката на тавана. Сърцето ми бие бързо в гърдите в дисонанс с музиката и скандала. По бузите ми се стичат горещи сълзи, но аз не

хлипам. Издърпвам завивката още по-нагоре над главата си и ми се иска да можех да си спомня нещо, което да си пея. Нещо, което не е джаз, което не е диво, главата ми обаче е празна. След като известно време слушам лудото пулсиране на кръвта през тялото си и усещам собствения си горещ дъх под одеялото, което заплашва да ме задуши, разбирам, че звуците от долния етаж вече не се чуват. Само джазът гърми весело, без да се интересува от замлъкналия му акомпанимент.

Показвам мокрото си лице на светлината и се ослушвам. Не се чува нищо друго освен музиката. Усещам грубия килим под краката си, докато се придвижвам внимателно към коридора. Пол и Пени седят мълчаливо на най-горната стълба. Поглеждат към мен с еднакви си кафяви очи.

— Мисля, че мама си отиде — казва Пол.

Той е почти на шестнадесет и непокорната му коса се стрелка насам-натам като гласа му, който още не е съвсем мутирал. Пол още не е повреден. Не е човек с проблеми. Или може би съвсем малко.

Пени го стиска толкова здраво за ръката, че дори и в мрака виждам къде кръвта е изтласкана настрани. Очите ѝ се пълнят със сълзи, но за мен тя въпреки всичко е красива.

— Не мисля, че ще се върне. Дори не се сбогува. Нито веднъж не погледна нагоре.

Пол я прегръща, аз не казвам нищо, но пръстите ми сграбчват краищата на полиестерната ми нощница и си представям, че съм се хванала за някого, а после, когато сърцето ми започва да бие бързо и ридания разгърсват гърдите ми, ти идваш нагоре по стълбите, грабваш ме в обятията си и топлият ти тютюнев мирис ме обгръща.

Отвеждаш ни в стаята на момчетата и започваш да говориш. Думите са много, но нищо от тях всъщност не значи каквото и да било за мен. Говориш за вина и упреци, и любов, и други неща в сивата зона, която ние разбираме само в черно и бяло, но всички дълбоко в душите си знаем, че вината е наша, защото не сме останали малки достатъчно дълго.

Докато те слушам и наблюдавам как се опитваш да останеш трезвен, как се опитваш да ни дадеш достатъчно любов за двама и как се опитваш да разбереш къде са се объркали нещата, аз се чудя дали не си се потопил прекалено много в сивото, за да осъзнаеш истината за майка ни. Бебетата са прекрасни, децата те ограничават. Правят те

стар. А тя има прекалено много деца. Ти, разбира се, обвиняваш себе си. И ще продължаваш да го правиш още години наред. Всичките години, през които продължи да пишеш.

Пени задава въпроси и плаче, Пол ти крещи известно време, близнаците също се разреават и всички ние седим, без да говорим. Аз се прозявам, защото внезапно ми се приисква да съм отново в леглото си, тогава и другите разтягат широко уста, включително и ти — поне веднъж да съм лидерът. И въпреки че във всеки от нас има една празнота, спокойствието е приятно. Спокойствието е много приятно. Отиваме да спим, тътрейки се към собствените си угълчета на къщата. Лампите угасват.

Чувам тиктакането на часовника на общия ни скрин. Слушам го, докато изпълва главата ми и започват да ме болят ушите. Не мога да заспя. Клепачите ми са натежали, но сърцето ми бие лудо и главата ми гори. Откъм леглото на Пени, на около метър от моето, вече не се чуват звуците на сълзите, сълзите в сърцето ѝ, и дишането ѝ вече не е на пресекулки, а бавно и отмерено. Дори не помръдва, така дълбоко е потънала в сън. Тялото ѝ е изключило, за да изхвърли всичко неприятно и да ѝ даде възможност да се възстанови. Аз гледам нагоре в тъмнината и ѝ завиждам. Моето тяло складира бурята и ми се иска да можех да я пусна навън. Не ме сдържа на едно място и отмятайки тихо завивката, ставам от леглото, приближавам се до прозореца и коленича на килима. Мушкам глава под пердетата и кожата ми веднага настръхва, защото температурата пада с няколко градуса заради нощния хлад, който се процежда през миниатюрните пролуки около рамката на прозореца. Преди Пени да порасне и да открие Пол, двете често се измъквахме от леглата си и идвахме да облегнем глави на този перваз, смеехме се и си измисляхме истории с щастлив край за принцеси и вещици.

Докато седя на изтръпналите си глезени, пердето ми се струва като покров върху моето умиращо детство и дори на хладния въздух лицето ми става все по-горещо и по-горещо, изгаряйки ме отвътре. Иска ми се да можех да заплача. Иска ми се Пени да не е тийнейджърка и да се върне при мен; иска ми се мама да си дойде у дома и нещата отново да станат „не съвсем както трябва“. Нещо се надига и бълбука в стомаха ми, нажежавайки се до бяло, и аз не знам дали ще избухне навън, или ще се слее с черните петна в периферията

на зрението ми и ще ме докара до загуба на съзнанието. Искам то да се излее в думи, които не мога да изрека. Искам да го разбера. Да стане не само мое. И тогава, точно когато почти се възпламенявам, той се появява в нощта. От нищото.

Между края на градината ни и поляните има шосе. Хората карат прекалено бързо по него, нетърпеливи да стигнат до следващия град — при други хора и далече от тишината. Но в един часа след полунощ пътят е пуст и тих под бялата светлина на уличните лампи, безопасен за таралежите и полските мишки, които бързат да го пресекат.

Съществуването по средата на шосето, което се е втренило в мен, не е от онези, притичващи в нощта. То спира дъха ми, докато се вирам удивено в него. Преди секунда не беше там. Нямах нищо друго освен асфалт. И ето го сега. Вътре в мен пламтящият огън, който не мога да овладее, угасва малко. Долу, на студения път, червените очи на звяра блестят гневно и през стъклото виждам как от ноздрите му излиза гореща пара, докато рие в земята. Мисля си, че сигурно е по-черен от нощта с тази лъскава грива, която се развява, докато отмята глава в едната посока, после в другата. Не съм сигурна дали е красив, или грозен, но знам, че е невероятен. Знам също, че чака мен. Вдигам едната си ръка към прозореца, сякаш като докосна студеното стъкло, ще стигна до създаването отвън. Празнотата и самотата вътре в мен се изпълват с нещо топло и неясно. Ние с това същество си принадлежим един на друг. Знам го така, както го знае и то.

Тялото му е голямо като на кон, но по-солидно — без изяществуването на коня, но два пъти по-силно. Виждам здрави мускули да се свиват по дългата му шия, когато отново вдига глава и се втрени гневно в мен. Между очите му расте черен спираловиден рог — един дебел, груб, деформиран израстък, корен на дърво, поникнал от подобната на пръст плът на челото му, чиято матова повърхност е в контраст с влажния блясък на кожата му. Вирам се в него и душите ни се срещат. Съществуването е сила и ярост, и красота, и природа, събрани в нещо неземно, което води битка с нощта, стъпило на четирите си яки копита.

За секунда не мога да дишам, после черният звяр се изправя на задните си крака, разочарован от бездействието ми. За мен той е

перфектен, не като белите безлични създания от легендите, на които прилича заради рога си — те не съществуват. А това съществува, по-реално е от мен самата. То е кокалесто и тъмно, изпълнено със страст, и аз знам, че ако можех да заровя глава в гривата му, тя ще мирише на пръст и на пот, и на кръв.

Създанието ме гледа гневно и аз знам, че там, долу, то цвили ниско и гърлено. Ужасяващ звук. Усмивам се. Не мога да се сдържа. В този момент преливам от радост, истинска и ведра.

Прехапвам бузата си и се втрещвам невярващо, когато разяреният звяр се обръща, показвайки огромното си нетърпение да тръгне в нощта. Прескача оградата, без да поглежда назад, и става невидим в тъмнината. Отишъл си е, изгубил търпение. Няма повече време за мен.

Светлината в мен угасва, оставяйки само бялата жар на болката.

Горещината изгаря лицето ми, изгаря мозъка ми, докато отблъсквам от пода краката си, внезапно изпълнени с енергия, и се втурвам, обзета от паника, навън в нощта. Мисля, че от гърдите ми се изтръгва вик. Няма да позволя да ме остави. Няма.

След това не усещам нищо. Почти не мога да мисля, светът се превръща в хаос, докато се унасям по най-лошия начин. Разбирам, че асфалтът наранява краката ми, че калта на поляната е гъста и студена и ме засмуква. Виждам последния проблясък на светналите очи в нощта, преди да останат само тъмнината и горещите ми сълзи. Разбирам, че падам. Струва ми се, че викам. Мисля, че все още крещя: „Върни се! Върни се! Не ме оставяй!“, когато ти, Пени и Пол ме намирате, свлякла се на колене в калта, хлипаща в нощта.

Помня всичко от онази нощ, в която майка ни напусна. Преди толкова много години и въпреки това все още с мен. Балони в балони. Изправям се тихичко, подпирайки се на лакът, и поглеждам към Пени. Тя спи с ръце, пъхнати под бузата, и колене, свити към гърдите. Усмивам се и погалвам косата ѝ, после тихо отмятам завивката, доволна, че вече не ми е толкова горещо. Очите ми са широко отворени и парят, когато мигам. Сърцето ми бие прекалено бързо, за да мога да заспя, и ми се иска да се отърся от усещането за *общото време*.

Тръгвам по дългия тъмен коридор, без да паля лампите, и седя известно време с теб, въпреки че ти също спиш. Не говоря, просто те гледам. Устоявам на желанието да застана на колене и да промуша

глава под пердето. Позволявам си само един бърз поглед навън. Пътят е пуст. На поляната няма нищо. И аз започвам да се чудя дали някога изобщо е имало.

[1] Английски сериал за живота в Източен Лондон. — Бел.пр. ↑

Около девет часа сутринта кухненският плот е покрит с остатъци от огромната ни пържена закуска и косите ни са пропили миризмата на вряла мазнина. Аз съм навлякла дънки и тениска, но за същото време Пени е успяла да се гримира напълно. Чудя се как го прави. Докато чакаме лекаря, аз се обаждам в библиотеката и им казвам, че няма да бъда на работа през следващите няколко дни. Баща ми умира. Думите изглеждат странни, изречени в този ред, и карат жената в другия край на линията — мисля, че е Шърли, но не съм сигурна — да замълчи.

Хората реагират така на този език. Не задават въпроси. Не искат да разберат повече. Не харесват и малкото, което вече знаят, и не желаят да научават повече. Чувам всичко това в сдържания тон на Шърли. Затварям и се чудя дали изобщо съм им казала, че си болен, или само че си дошъл да живееш при мен. Не помня. И не ме интересува. Светът извън къщата вече не съществува. Поне за още известно време.

Пием чай и тъкмо довършваме останалите шоколадови бисквити, когато идва докторът. Той е едър мъж на средна възраст. Дебел човек, който говори много малко и изглежда потънал в мисли дори и когато произнася няколко думи. Предлагам да му покажа къде си, но той махва с ръка и отнася черната си чанта горе, оставяйки ни стиснали чашите чай в ръцете си. Ние се връщаме към успокояващата топлина на кухнята, пристъпвайки в крак с тежките му стъпки по пътя към стаята ти. Ядем още бисквити, докато той отново слиза при нас. Шоколадът се смесва с яйцата, бекона и препечените филийки, които са вече в стомаха ми, и от това започва да ми се гади, но е по-добре да ям, отколкото да говоря. Така или иначе, струва ни се, че знаем отговорите. Виждам ги в изплашените, очертани с черен молив очи на Пени. Всъщност ние знаем какво точно ще каже докторът. Известно ни е, че краят ти приближава. Дълбоко в душите си знаем, че до утре ще си мъртъв. В крайна сметка изглеждаш толкова зле и не си пил нищо през последните двадесет и четири часа. Случаят е напълно ясен.

Затова сме много изненадани, когато необщителното лице на доктора остава спокойно и далечно. Пени бърбори за папката, която сестрите са оставили миналата вечер, и къде да я държим, и колко често трябва да пишат в нея; тогава аз я прекъсвам:

— Той умира, нали? Колко му остава? Да извикаме ли останалите от семейството?

Докторът поклаща неопределено глава, без да усеща паниката в гласа ми. Или може би при неговата професия просто е свикнал с това. Свива рамене.

— Много е болен. Мисля, че му остава седмица. Във всеки случай не повече от седмица. Може би ден или два по-малко.

Втрещвам се в него, сякаш съм ударена през лицето. До мен Пени също замълчава.

— Но той не може да яде и не е пил нищо поне от един ден — казва тя.

— Да, много е обезводнен — свива рамене докторът. — Опитайте да навлажнявате устните му. Може би със сок, не само с вода. Сокът от ананас е естествено почистващо средство и може да му даде малко енергия. Киселините и ензимите в него са полезни за устата.

Пени кимва и бързо надрасква „сок от ананас“ на листче, което е измъкнала от чантата си. Винаги е обичала списъците. Помагат ѝ да се чувства като че ли всичко е под контрол.

— Седмица? Сигурен ли сте?

Докторът ме поглежда и кимва:

— Тялото се бори, нали разбирате?

След миг и аз кимвам, сякаш разбирам и смятам, че наистина е така. Всъщност нямам никаква представа. Толкова съм наивна. Пени отново започва да говори и продължава през цялото време, докато изпраща необщителния дебел човек чак до вратата. Застанала в кухнята, аз се замислям за смъртта. Ти изглеждаш толкова зле. Отказал си се да се бориш. Не си пил нищо. Струва ми се, че това наистина трябва да е достатъчно, за да накара смъртта да дойде. Греша, разбира се. Остава ти да преминеш през още много умиране. Трябва да остане доста по-малко от теб, преди да си отидеш. Докторът всъщност е съвсем прав. Една седмица. Може би по-малко. „Тялото се бори, нали разбирате?“

Сега вече разбирам.

Когато докторът си отива, аз се качвам да проверя как си, но ти сякаш не усещаш, че съм там. Или може би просто не ми обръщаш внимание. Няма да се изненадам, ако е така. Казвам го на глас и се засмивам, докато излизам от стаята, като че ли всичко е нормално. Или поне нормално по онзи „не съвсем както трябва“ начин.

Когато се връщам в кухнята, в топлите прегръдки на нашия микросвят, аз плача. Пени ме поглежда и също се разплаква. Ридаяйки, се гледаме известно време, след това правим още чай, запалваме цигари и започваме да изготвяме списъци. Сигурна съм, че списъкът на Пени е практичен и добре организиран, но когато поглеждам своя, осъзнавам, че е просто една бъркотия от думи на малко листче хартия. Написала съм „морфин/сок от ананас“, сякаш създавам нов коктейл. И може би съм направила точно това. Може би е специалитетът на тате. После думите се размазват, защото от очите ми рукват сълзи и носът ми протича.

След известно време говорим за това, че момчетата трябва да дойдат. Усещам как напрежението се повишава още преди да сме провели телефонните разговори. Списъкът на Пени с хора, на които да се обадим, става все по-дълъг, но аз мисля, че може би е най-добре да започнем с твоето тефтерче. Вземам го от мястото му до телефона и разтварям пожълтелите страници, разглеждайки номерата и думите, записани с четливия ти остър почерк. Сърцето ми се свива.

Вече няма да пишеш.

Никога.

Безвъзвратността на тази мисъл е ледена и ме кара да се разтреперя. Толкова съм уморена. Изминалите няколко месеца бяха много дълги и въпреки че времето се е свило от първата диагноза до днес, моето тяло и душата ми знаят, че съм преживяла всяка една изпълнена с болка секунда. Те ми пеят това през уморените крайници и нараненото ми сърце. Аз не съм много силна. Никога не съм била. Подавам тефтерчето на Пени.

— Всички телефонни номера на тате са тук. — Тя го поглежда, сякаш е светиня, а не обикновено тефтерче за една лира, купено от книжарницата и поставено в чорапа за Коледа. — Ако се обадиш на Пол, той може да телефонира на момчетата. И тримата трябва да дойдат да се сбогуват с него. — Думите не ми се струват достатъчни,

докато ги изричам. — Аз ще отида в „Теско“ да купя още храна. Когато се върна, ще се обадя на Мери и някои от останалите.

Вземам портмонето и чантата си. Все още съм с анцуга и не съм си взела душ, но не ме е грижа. Супермаркетът ще трябва да се примири с това.

Пени дръпва от цигарата си.

— Господи, какво да кажа? Какво да кажа на Пол?

Поглеждам я. Знам накъде води това.

— Повтори му думите на доктора. Кажу ми, че тате умира и той трябва да дойде сега.

Перфектните ѝ очи ме гледат умолително.

— Може би ти трябва да му се обадиш. Ти си по-добра в тези неща от мен.

Стискам зъби. „Какви неща, Пени? — искам да изкрещя. — Да разчиствам мръсотията?“ За момент поглеждам отвъд грима и скъпия парфюм и виждам само най-лошото в сестра си. Егоистка. Разглезена. Увредена от сиянието си. Усецам раздразнение и не мога да го спра. Пени винаги е имала Пол — двамата са неразделни — а близнаците се имат един друг. Аз имам теб, а сега ти си на път да ме оставиш.

— Ти го направи, Пени — казвам и тя замълчава.

В „Теско“ има повече хора, отколкото очаквам за работен ден, и аз се изгубвам сред тях, обикаляйки от щанд на щанд, пълнейки количката си с бекон и яйца, и сок от ананас. Вземам кутия с диви гъби и след това се втренчвам в рафта. Светлините над него са прекалено ярки. Една уморена майка добавя във вече препълнената си количка голяма торба с картофи, които очевидно е забравила, докато момченцето, седнало в количката, рита металния си затвор и вика: „Искам, искам...“.

Не разбирам какво точно иска, но мисля, че майка му сигурно ще се предаде и ще му го купи само за да си осигури миг спокойствие. Тя е красива, но изглежда изтощена и аз се чудя дали я хващам в лош момент, или нощем лежи в леглото и се пита как животът ѝ е стигнал дотук.

Зад тях един възрастен мъж внимателно издърпва полиетиленова торбичка от стойката и избира три или четири пресни картофа.

Достатъчно само за един човек. Слага ги в почти празната си кошница и започва да тътри крака към домати. Не знам дали тътренето е заради възрастта, или просто от умора на душата. Зад мен все още се чуват виковете „Искам“. Изглежда, старостта е навсякъде, незабележима поради яркия блясък на прекалено бялата светлина и безсмислената музика. Гърлото ми се свива по начин, по който не се е свивало от много време, и ушите ми започват да бучат. Някъде отвъд ударите на сърцето ми и пресъхналите ми устни аз се чудя дали да не нарежа количката и да не изтичам на студения паркинг. Но моментът отминава.

Разхлабвам пръстите си върху дръжката на количката и ги разтривам. Те са студени. Сърцето ми бие вече по-спокойно и аз продължавам пазаруването, но се съсредоточавам сериозно върху рафтовете, а не върху хората. Когато възрастният мъж пак минава покрай мен, стискам очите си силно и ми се струва, че чувам тропота на черни копита някъде в далечината, но паниката не ме обзема отново и отваряйки очи, издишвам дълго и на пресекулки. Добавям в количката кетчупа, в който съм се втренчила.

Когато се прибирам у дома, се чувствам по-спокойна. Напомням си, че съм почти на четиридесет. Мога да се справя. В къщата е тихо. Влизам в кухнята с първата партида торби и намирам Пени да плаче.

— Обадох се на Пол — обяснява тя. — Той ще съобщи на момчетата. Казах му, че е най-големият брат и това е негова работа. Ти правиш достатъчно.

Тя не вдига очи. Гледа към купчинка листа, извадени от една отворена папка. Разпознавам папката. Червена картонена като всички останали твои папки, с изключение на думите „подготовка за погребението“, надраскани с черен химикал. Пени се втренчва в касовата бележка и останалите документи.

— Тате ли е направил това, или ти?

Ръцете ме заболяват и аз оставям торбите.

— Тате. Направил го е, докато бях на работа. Почакай.

Отново излизам навън и вземам останалите торби, затварям багажника. Пени не идва да ми помогне. Не би й хрумнало. Аз съм земята, тя е въздухът. Когато влизам в кухнята обаче, тя изпразва

първите торби и едновременно с това подрежда хладилника. Поставя маргарина и яйцата така, че да са под идеален ъгъл на два различни рафта.

Наблюдавала съм Пени през годините и мисля, че нуждата ѝ да чисти и подрежда е малко натрапчива. Според мен тя винаги ще търси реда, който не е намерила в собствения си живот, независимо от невероятните ѝ авантюри, романтичните връзки и децата ѝ. Тя чисти, мие и подрежда. Когато съм ѝ гостувала, домът ѝ е безупречен и съм убедена, че е такъв винаги, независимо дали има гости, или не, но понякога се чудя какво всъщност означава тази нейна мания да е чиста. Да я *смятат* за чиста. Докато я гледам как старателно подрежда хладилника, се питам дали изобщо я познавам под сиянието ѝ.

Хвърлям гъбите в кошницата за зеленчуци, без да се интересувам къде точно ще паднат. Това е моят начин.

— Един следобед беше говорил с може би три погребални агенции, за да прецени коя от тях предлага най-изгодни условия. Вече е платил. Катафалката, цветята, всичко. — Тонът ми е съвсем нормален и се чувствам, сякаш обсъждаме резервация за почивка, която си направил. Може би така е по-добре. — Поръчал си е ковчег от раката. Искаше картонен, но се оказа, че е по-скъп. Иди че разбери защо.

Не ѝ казвам за вечерта, която прекарахме, ровейки се в интернет да разглеждаме биоразградимостта на различни ковчези. Не бих могла да го изрека, а и тя не би могла да го разбере.

Пени се размива иззад вратата на хладилника:

— Само нашият баща...

Смехът ѝ стопля сърцето ми. Радвам се да го чуя.

— Да — отговарям аз. — Само нашият луд баща.

Тя се размива отново и когато се включвам, започвам да се чудя къде в езика на умирането е мястото на смеха.

След като прибираме покупките, Пени се запътва към ваната. Учудвам се защо си е направила труда да слага всичкия този грим и си спомням, че днес сутринта вече си взе душ. Замислям се за ваната и включвам бойлера, за да има достатъчно топла вода и за мен по-късно. Ваните не са, за да се измие човек. Те са, за да се потопи. Да се носи във водата. Да остане сам и да се отпусне в топлината. Може би точно това иска Пени. Време, в което да бъде сама. Аз нямам нищо против. Разбирам желанието да останеш сам и се радвам, че кухнята отново ще

е само моя. Поглеждам навън. Вали. Отварям прозореца и промушвам глава през него, протягайки шия. Свежият мирис на роса ме изпълва цялата, а дъждът пада върху кожата ми с тихо пошляпване. За момент усещането е ободряващо, но след това студът и влагата са прекалено истински и аз се връщам на топло у дома. Сядам и гледам водата, която се стича по прозореца и дърветата. Капките се преследват безразборно, преди да се слоят на перваза или на земята. Мога да гледам така часове, запленена от всичкото и от нищото на природата.

Валеше точно така сутринта, когато отидохме да видим крематориума. Още един балон във времето.

Чистачките скърцат по стъклото в постоянен ритъм, размазвайки водата. Ти седиш до мен. Казваш ми, че трябва да купя „проклети нови чистачки“, преди да са повредили стъклото. Прехапвам си езика, за да не отговоря колко странно изглежда всичко това, защото ти вече знаеш, че е така — точно както аз знам, че трябва да си купя „проклети нови чистачки“.

Мълчим, когато свивам от пътя, следвайки знака по една широка алея. Въпреки че вали и наоколо е красиво, не мога да не си помисля за Дахау или за някой от другите лагери на смъртта. Поглеждам към небето, донякъде очаквайки да видя черен дим, който се извива към сивите облаци. Няма дим, разбира се, но аз го съзирам прекалено ясно през прозореца на въображението си. През този прозорец забелязвам много неща, които не ми харесват.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това? — питам те, а въпросът крещи у мен. Само нашият луд баща може да ме накара да дойда тук и да си мисли, че всичко е наред. Ти ми се усмихваш и кимваш, и аз виждам колко си уморен, как само излизането от къщи е изцедило още часове и минути от теб. Усмихвам ти се в отговор. Прибираш малката пластмасова кутийка, в която плюещ, в джоба си. Вече я носиш навсякъде точно като тютюна и запалката си. Тя е ин, а димът е ян. Защото всичката тази слюнка трябва да отиде някъде и понеже не може да се стича надолу, трябва да се изхвърля навън. Но скришом, когато никой не гледа, защото плюенето е невъзпитано, плюенето не е прието, а ти винаги си бил много изтънчен човек. Вече не ми се гади, когато я видя. Не както по-рано.

Излизам от колата и вдигам ципа на якето си така, че почти докосва носа ми. Понякога, у дома, когато използваш буркана, аз се съсредоточавам в телевизора, за да не виждам кафявата от тютюна слуз, която излиза от теб, докато кашляш. Не позволявам да забележиш притеснението ми. Не искам да знаеш, че съм започнала да мразя влажното усещане за собствената ми слюнка по езика си. Аз ще го преживея. А ти не. Времето ще ме излекува. А теб ще отнеме от мен.

Не говорим, докато търсим офиса, но краката ни скърцат по чакъла и нарушават тишината. Дъждът трополи безжизнено по земята. Намалял е, откакто излязохме от къщи, и сега просто ръми. През прозореца на въображението си виждам един застаряващ, дебел Бог, който седи над нас, обут в гащета на петна, и кашля, и се задавя, изпращайки към нас слюнката си като дъжд. Образът е комичен, нелеп. Понякога въображението ми погажда това.

Ти крачиш напред и аз се затичвам да те догоня. Няма бриз, нито вятър и би трябвало да е студено, но не е. Времето по някакъв начин е никакво и въпреки че обикновено обичам свежия хлад на водата върху кожата си, днес не го искам. Прекалено много вода. *Прекалено много вода е изтекла под моста.* Фразата няма смисъл, но все пак ми хрумва. Светът ми е пълен с клишета. Празното ми пространство за мислене намира тривиални неща, с които да се изпълва, докато ние се тътрим по пътеката, водеща от една кафява сграда към друга. Нищо не е отворено. Не откриваме никого. Усещам разочарованието ти.

— Това е безсмислено — промърморвам, след което разбирам дълбочината на думите си и прехапвам силно бузата си.

Минаваме край възпоменателната градина и виждаме малък дървен знак, сочещ към парка на децата. Това е проява на лош вкус. Защо децата ще искат да играят тук. Втренчвам се. Дъхът ми секва. Разбирам. Поглеждам те и съзирам линиите на времето и преживяното на отслабващата ти кожа, виждам тъгата в изражението ти на пълно изтощение. Ти се обръщаш и навярно в този момент аз проумявам защо „това не е проблем“ за теб, както непрекъснато ми казваш. Някои неща са естествени, а други не са. Ти може и да си отиваш по-бързо, отколкото двамата бихме искали, но си далече от парка на децата.

От тишината наоколо изпитвам желание да заплача и с облекчение тръгвам след теб към сградата. Не искам да мисля за мъртвите деца. Не трябва да мисля за тях. Възможно е това да ме

накара да се отнесе прекалено далече. Надявам се, че няма да се случи, но е възможно. *Лекуващ унес*. Както преди. Но в момента не се нуждаем от това. В момента става въпрос за теб.

Откриваме офиса. Той е заключен, ала малката чакалня е отворена, така че ние си вземаме няколко брошури, които ни дават съвет как да се справим с тежката загуба — просто защото са там — и отиваме да видим параклиса. Голямата врата е заключена и ние се промъкваме като непослушни деца по идеалната морава, а след това и между цветните лехи, за да надникнем в мрака вътре.

Прозорецът е малък и съвременен и аз не успявам да видя нищо друго освен няколко реда чамови църковни пейки. Не знам какво търся, затова отстъпвам назад. Не искам да се вглеждам прекалено дълго. Това ме кара да си мисля, че времето отново се събира. Тук съм с теб, но скоро ще бъда тук без теб.

Лицето ти е притиснато до стъклото, ръцете са около очите, за да блокираш светлината, но след известно време се отдръпваш и кимваш леко.

— Какво мислиш? — питам, сякаш оглеждаме място за организиране на парти.

— Предполагам, че става — отговаряш ти. — Изглежда достатъчно приятно.

Тръгваме към колата, аз с облекчение запалвам двигателя и това място остава зад нас. Изминали сме половината от пътя, когато открехвам съвсем малко прозореца. Казвам, че ми е горещо. Лъжа те. Онази миризма на гнило се надига от теб, когато се оригваш и изплюваш течност в кутийката. Според мен ти не я усещаш. Може би не усещаш вече никакви миризми. Още една част от теб, която се е повредила. Непоправимо. След известно време отново затварям прозореца, но миризмата остава. Поемам по съвсем малко въздух, срамувайки се от себе си.

Когато се прибираме у дома, ти си доста весел. Радваш се, че си отметнал още едно нещо от списъка си, след като докторът вече ти каза: „Два месеца. Не повече“. Аз се смея, докато правя чай, и ти мислиш, че съм добре, но ми трябва часове, за да се отърся от тъмната сянка. Търкам се дълго под душа тази вечер, опитвайки се да отмия студената безвъзвратност на смъртта, която всява ужас в душата ми. Нямам твоя Зен.

След като мама си отиде и дадохме къщата под наем — преместихме се в кампуса на училището за деца със специални нужди, където ти преподаваше — Пени и Пол обичаха да се промъкват и да шпионират погребалната агенция в града. Дали ти някога разбра за това? Те се взираха през прозорците в трупове в задната стая на погребалната агенция или крематориума, или каквото и да беше. Връщаха се развълнувани и смеещи се. Аз се преструвах, че ми е интересно, но не ходех с тях. Студенината никога не ме е привличала. Може би ме ужасява с цялата си неподвижност, но никога не ме е привличала. Понякога се чудех доколко задъханите им истории са верни и дали някога изобщо са видели труп, но се радвам, че не ходех с тях. У мен има прекалено много от тъмнината, за да добавям към страха. Дори и като дете знаех това.

Осъзнавам, че отново си поемам по съвсем малко въздух, когато чувам Пени да изпуска водата от ваната, изпращайки я по тръбите в канала. Включвам електрическата кана, за да направя още чай.

5

— Момчетата идват — казваме ние и се поглеждаме с чувството, че говорим с метафори. По същия начин можеше да кажем и че идва ураган. Чувството е същото. Природна сила. Със свои собствени закони. Завладяваща и разрушителна. Изгаряща себе си прекалено бързо. Издухвам косата от лицето си. Наистина се опитваме да направим къщата безопасна — по различен начин от този при буря може би, но все пак заковаваме пролуките.

Пени взема покрита с прах бутилка порто, която стои на перваза на прозореца.

— От колко време имаш това?

Гледам втренчено и свивам рамене.

— Мисля, че го купих заедно с малко „Стилтън“. Преди две години? Може би три? Най-добре да го скрием.

Тя поглежда бутилката и се размива.

— Хм. Да се консумира година след закупуването. Може да отиде направо в кофата за боклук.

Пени излива портото в мивката и за момент ароматът му е много силен, след това слага бутилката в кофата за рециклиране. Первазът изглежда странно без нея и за миг ми се прищява да я извадя и отново да я сложа там. Напоследък има прекалено много промени. Искам това да спре. Но, разбира се, нищо никога не спира.

Пени изважда две бутилки вино от хладилника и ги размахва към мен.

— Къде може да скрием тези?

— Под леглото ми?

Тя кимва със смях, а очите ѝ светят, *сиянието* ѝ свети.

— Добър план. По-късно ще си направим среднощен пир. — Тя се е изкачила наполовина по стълбите, когато се втурва обратно и грабва тирбушона от чекмеджето. — Няма да стигнем далече без него!

Аз също започвам да се смея, а тя го захапва, при което почти излизам извън контрол. Пени е преживяла доста неща в живота си. Но

с това сияние тя остава завинаги на осемнадесет, жизнерадостна и пълна с енергия. Слушам стъпките ѝ по стълбите и дори не изпитвам завист, само страхопочитание.

Продължаваме да търсим и откриваме недокосната бутилка водка, останала от Коледа, и половин бутилка уиски под мивката. Нямам представа как са се озовали там. Слагаме и тях под леглото ми и изпразваме шкафчето с лекарствата на плота в кухнята. Има две големи бутилки с течен морфин — ти вече нямаш нужда от тях заради постоянно включената помпа — и четири блистера хапчета за сърце, разделени на секции с имената на дните върху тях. Пени се втрещва във всичко това, преди да прибере хапчетата далече от очите си, далече от ума, в една торбичка. Тя вече напълно е влязла в ролята си на организатор.

— Ще занеса тези в аптеката, докато ти си вземаш душ. Няма да се бавя.

Изпитвам лека болка, когато тя отнася хапчетата извън къщата. Един от пътищата пред теб сега е затворен. Бързият, причинен от самия теб сърдечен удар вече не е опция. Остава само бавният път. Искане ми се да бях скрила някои от хапчетата ти където тя не би могла да ги намери. Но не съм го направила. Не помислих за това. Пространството ми за мислене беше прекалено изпълнено с клишета и глупости.

Търкам се дълго под душа.

Близнаците пристигат през половин час, въпреки че живеят на стотици километри един от друг. Това не учудва нито Пени, нито мен. Те винаги са били така, сякаш никога не са престанали да дишат един и същи въздух, отнасяйки малка част от утробата със себе си, докато са пораствали. Понякога си мисля, че тази връзка ги е наранила много повече, отколкото им е помогнала. Всеки от тях усеща самоунищожението на другия и го подхранва. Не знам кой пръв е тръгнал по пътя на разрушението, но е сигурно, че е повел и другия.

Пръв пристига Дейви, въпреки че той е роден втори и е най-малкият от петима ни, макар и само със седем минути. Пени отваря вратата и изпищява радостно, а аз се ухилвам зад нея. Страхът ми се стопява малко. В крайна сметка това е просто Дейви. Кестенявата му

коса е прекалено дълга, а очите под нея изглеждат топли и изплашени, без следа от гняв или лудост. Включвам се в прегръдката им и стискам силно. Пени е миниатюрна между нас двамата. Горкият Дейви. Винаги ще си остане момче за нас.

— Изглеждаш добре, Дейви — прошепвам аз и той ме притиска силно в отговор, защото разбира какво искам да кажа. Прекалено е слаб, дрехите му са евтини и износени, а по лицето му има бръчки, които все още не би трябвало да са там. Когато се усмихва колебливо, виждам никотиновите петна по зъбите му и малка дупка отстрани, където един от тях липсва. Но изглежда добре *в очите*. И точно това е важното. — Искаш ли сандвич с бекон? — Скривам с усмивка сълзите си.

За разлика от Пени Дейви отива направо да те види, без дори да свали якето си. Когато след десет минути се връща долу, той не плаче. Не казва много и изпушва една цигара, преди да изяде сандвича си. Мисля, че по свой собствен начин е по-силен от всеки един от нас. Пени му разказва за всички хитрини на малкия Джеймс и той се смее.

— Когато се оправя, ще трябва да ти дойда на гости. Време е малчуганът да опознае по-добре вуйчо Дейви.

Пени кимва и в този момент наистина иска това да се случи. Отново сме в балон, сега вече всички заедно. Но не балон на времето. Този път е балон на самозаблудението.

Толкова много ни се иска да повярваме, че за Дейви е лесно да влиза и излиза от света на Пени, но дълбоко в душите си знаем, че не е така. Вината не е на Пени. Нито на Дейви. Той приема своя свят за нормален като на всички останали, но толкова дълго не е бил част от статуквото, че не разбира колко се е отдалечил. Неговият свят не е нашият свят. Той не принадлежи на нашия сват така, както ние не принадлежим на неговия. Идва момент, в който двете пътеки вече не се пресичат.

Изчаквам пауза в разговора им, за да го попитам как е. Той свива рамене.

— Справям се с нещата едно по едно, сестричке. Знаеш как е. Ще съм в това жилище, което предоставя различни грижи, още три месеца. После ще видим. Трябва да съм силен, нали така? Ще трябва да продължа да вземам таблетките.

Той се усмихва, което е добре. Трудно е да го свържа с крещящото по телефона чудовище преди няколко години, което повтаряше, че ще дойде и ще ме застреля с рязана пушка. Не че някога е имал такава пушка. И не че той си спомня това. Или ако си го спомня, то е по различен от мен начин. И аз го разбирам. Аз също се държах така, когато бях понесена от мрачното течение.

Пени бута шоколадовите бисквити към него.

— Изяж ги. Ако ние ядем още от тях, ще се пръснем. — Той си взема прилежно една от пакета под бдителния поглед на по-голямата си сестра, но просто я държи, докато аз не слагам чашата чай на масата. Пени се навежда напред. — И не пиеш вече? Не вземаш наркотици?

Дейви кимва:

— Налага се, нали? Искам да запазя разума си.

Наблюдавам го, докато слага четири лъжички захар в чая си и го разбърква. Трябва му приток на енергия отнякъде. Сякаш споменаването на наркотиците е било знак за него, звънецът иззвънява и Саймън пристига. Почти всички сме тук, остава да дойде само Пол.

Пени изпищява възторжено още веднъж, а близнаците се прегръщат. Дватамата живеят в една и съща нормалност и мисля, че благодарение на това Дейви е по-спокоен. Саймън винаги е карал Дейви да се чувства по-добре, въпреки че е задминал по пътя своя близък. Саймън се чувства повече у дома си в странния им живот, отколкото Дейви. Понякога виждам как Дейви жадува за истинския свят, каквото и да значи това.

Кухнята е прекалено претъпкана и макар че не съм гладна, изяждам един сандвич с бекон. И Дейви изяжда още един, а по ризата му потича кетчуп, давайки на Пени нещо, за което да се суети. Тя изпитва майчински чувства, признавам това. Саймън иска сандвич, но го оставя недокоснат в чинията си. Май е забравил, че е там. Съсредоточава се върху цигарата си. Той пристигна с отворена кутия силна бира в ръка. Нещо евтино. Не е марка, за която съм чувала, и за момент ми се струва, че всички ние сме в сапунка и нищо от това не е истинско. Кутията бира ме кара да мисля така. Прилича на една от онези фалшиви марки, които използват в Би Би Си.

Момчетата си разменят усмивки за нещо, което Пени е казала, и почти виждам детинските им лица да проблясват под състарената вече

кожа. Съвсем мъничко, но следите все още са там. Това ме натъжава повече, отколкото ако бяха изчезнали завинаги, и аз отивам до мивката и започвам бавно да мия, скривайки се зад задачата. Те не забелязват, и двамата омагьосани от сиянието на Пени, но нямам нищо против. Нещата са такива, каквито са.

— Добре, ще отида да видя тате.

Саймън се изправя несигурно. Остава сандвича недокоснат, обаче взема бирата. Благодарна съм на Пени, че го кара да остави цигарата си долу. Тя върши тези неща с лекота. Ако аз му го бях казала, сигурно щеше да се почувства зле. А Пени съумява да го направи с усмивка и шепот и в края на краищата на хората им става по-добре.

Саймън се застоява горе и аз се чудя как се виждате един друг, вие двамата. Може би ти си се превърнал в светилище или реликва, или източник на знание и опрощение сега, когато времето ти изтича. Чудя се дали някой от тях осъзнава, че си просто един уморен възрастен човек, който чака да умре, а после се учудвам на арогантността си, че изобщо съм си помисля това.

Когато се връща долу, Саймън плаче, все още с бирата в ръка, и Пени се опитва да направи всичко по-лесно за него с изтъркани фрази.

— Няма нищо лошо в това да плачеш, миличък, но тате не би искал да си тъжен — казва тя. — Ще иска да си спомняш добрите моменти.

Докато наблюдавам как го успокоява, аз я обиквам още повече. Тя може и да не се справя добре с трудните неща, но знае как да върши лесните. Саймън се успокоява, но аз виждам мъката в зашеметения му поглед и знам, че изплашеното момче в него плаче за себе си. Кой ще вдигне телефона, за да слуша заваленото му, неразбираемо бърборене? Кой ще му помогне да намери пари за наема, когато е похарчил всичко за евтина бира и наркотици? Кой ще говори със служителите в общината и ще уреди помощите му? Аз? Пени? Дейви?

Не мисля. Това, което ни свързва, ще е изчезнало.

Но тези неща са в бъдещето и за момента всичко е само смях и сълзи. Изпитвам облекчение, когато идва сестрата. Не е Барбара и ми се ще да беше тя, но поне излизам от кухнята. Уморена съм и силните им гласове нараняват слуха ми. Изчаквам в коридора, докато сестрата слезе. Тя е делова и експедитивна. Липсва ѝ деликатността на Барбара.

Сърцето на Барбара. Отварям външната врата, за да я изпратя, и за момент се радвам на студения въздух върху раздразнените ми от дима очи, а след това се качвам горе, за да намеря малко спокойствие. Търся утеха пред твоя миризлив, гниещ олтар.

Сядам до леглото и хващам ръката ти. Ти си буден, а леглото е оправено с професионално умение, забелязвам също, че бурканът, в който плюещ, е изпразнен и измит. Поглеждаме се за момент и мълчаливо признаваме колко добре се справяхме, когато бяхме само двамата. Аз се усмихвам, ти също.

Посочваш с трепереща ръка към чашата с вода, а дългите ти пръсти изглеждат още по-дълги заради липсата на плът. Не можеш да задържиш ръката си във въздуха. Осъзнаването за бързото ти отслабване заплашва да предизвика сълзи, но аз ги заключвам и държа чашата така, че водата да капе в съсухрената ти уста.

— Мислех, че вече не можеш да пиеш. Не си пил нищо от дни.

Ти изсумтяваш едва-едва и едната ти вежда се повдига съвсем леко на пожълтялото чело.

— Струваше ми се, че така ще дойде по-бързо. — Думите са изречени бавно и тежко. Гласът не е твой. — Но само си докарах проклетата жажда. — Гласът може и да не звучи като твоя, но смисълът е все още типичният за теб и аз се засмивам, ти обаче не се усмихваш. Поемаш още няколко глътки и след това се отпусках изтощен на леглото.

— Благодаря ти, миличка.

Аз не казвам нищо и ти затваряш очи. Клепачите ти са толкова тънки, че почти мога да виждам през тях. Чудя се какво става там вътре, в твоя собствен балон.

Само след няколко минути ти отново спиш, дишайки с хриптене. Въпреки борбата в теб, изглеждаш спокоен. Понякога е по-лесно да се говори на хората, когато спят. Те не могат да отговорят и възприемат думите ти по-добре.

Когато бях малка, ти ме накара да прочета една книга, в която наливаха думи в заспали деца, определяйки мястото им в обществото. Беше хубава книга. Караше те да се замислиш. Хрумва ми, че трябва да я намеря и някой ден отново да я прочета. Имам нужда от книга, която те кара да се замислиш.

Навеждам се и изпращам предположението си в ухото ти:

— Ти нямаш вина за момчетата.

Не е много, но ти въздишаш и аз се надявам, че думите ми ще ти помогнат да спиш по-спокойно.

Когато се връщам в кухнята, едва виждам братята си през дима и се чудя колко често съм ги поглеждала истински. Наглед Саймън е в момент на сравнително проясняване и за миг виждам сянката на умното момче с рошавата руса коса, което беше толкова здраво и силно и се интересуваше от всичко. Той беше пълен с ентузиазъм за живота. Промяната се случи някъде по пътя.

— Пол ще дойде ли? — пита Саймън, оглеждайки се наоколо, сякаш очаква по-големият ни брат да се появи магически в стаята. — Къде е той? Не съм се чувал с него от доста време.

Саймън мисли, че говори ясно, но гласът му заваля безумно от една дума към следващата и очите му са по-тесни, отколкото бяха. Сигурна съм, че е просто защото трябва да се концентрира, но така изглежда зъл. Може би трябва да изглеждаш точно така, за да оцелееш в неговия свят.

Пепелта от цигарата му пада на пода и аз осъзнавам ясно, че след като всичко приключи, никога вече няма да го видя. Усещам как със смъртта ти семейството се разпада. Ние загубваме връзката си — спътници, които се насочват с въртеливо движение навън от раздробеното ядро.

Дейви се измъква тихичко през задната врата и аз излизам след него в градината. Вече е студено и започва да се стъмва, но ние знаем пътя до люлките и краката ни стъпват толкова уверено по счупените плочки, колкото всеки друг път. Не се тревожа, че може да стъпя в пролуките. Този страх е останал далече в миналото. Да пораснеш, означава да разбереш, че пукнатините в паважа не са нещо, за което да се притесняваш. Това, което има значение, са пукнатините отвътре.

Дейви се настанява на люлката отляво, а аз сядам на дясната. Дъхът ми танцува на студения въздух и сграбчвам веригите, които ми се струват много по-малки, отколкото някога. Извивката на пластмасовата седалка се забива в излишната плът на бедрата ми, засилвайки чувството, че всичко се е смалило. Нищо от това като че ли не притеснява Дейви, който изпушва цигарата до самите върхове на пръстите си, гледайки втренчено към къщата и градината. Чудя се какви призраци вижда.

— И така. Добре ли си, сестричке?

Загрижеността в гласа му ме изненадва и го поглеждам. Лицето му е само сенки и светли проблясъци в тъмнината.

— Да, добре съм, разбира се. Защо? — питам.

— Просто се чудех. Така и не разбрах защо се върна тук. — Той замълчава. — Не, не е точно така. Разбирам, че човек може да иска да се върне у дома за малко. Но не разбрах защо остана, след като се съвзе. — Въпреки студа пръстите му умело свиват още една цигара. — Мислех си, че ще искаш да отидеш там, навън.

Изглежда, че онова място, където Дейви живее, му дава прекалено много време за размисъл. В този момент част от мен предпочита онзи луд, който той беше по-рано, да се върне.

— Смятах, че това е най-разумното нещо, което можех да направя. Тук ми харесва.

Лицето ми се зачервява. Не желая да говорим за мен. Не желая да говорим за мен и *света там, навън*. И не желая да говорим за унесите ми. Не аз съм тази с проблемите. Наистина.

— Дейви, какво се случи със Саймън? — питам. — Как стигна дотук?

Това е тактика, с която се опитвам да отклоня вниманието му, но също така искам и да разбера. В спомените ми Саймън преминава нормален от шестнадесет направо в седемнадесет, но вече полудял и обезумял без никакъв преход между двете. Знаем, че това не може да е истина. Предполагам, че просто не съм обърнала внимание, когато пукнатините му са започнали да се появяват.

Дейви подсмърча и избърсва с длан носа си, преди да дръпне още веднъж от цигарата. Мирисът на тютюна е силен и успокояващ на свежия въздух и аз го вдишвам.

— Имаше един диджей, с когото прекарвахме доста време... — Почти се унасям, докато се чудя колко тъжни истории започват с думите: „Имаше един мъж (или една жена, или едно момиче, или едно момче) и за известно време всичко беше наред...“ но вместо това се съсредоточавам упорито върху светещия край на цигарата на Дейви и слушам. — ... Саймън ходеше при него по-често от мен. Човекът беше по-възрастен от нас. Според мен може би около тридесет. Понякога Саймън оставаше при него да пренощува. Мисля, че смяташе този човек за нещо като герой. — Димът увисва между нас, почти без да

помръдва. — Но веднъж остана там и след това никога повече не отидохме. Нито веднъж. Саймън не искаше да говори за това. Дори и с мен. Май оттогава започнаха наркотиците.

Той ми предлага половината от цигарата, но аз отказвам. Достатъчно ми е да поемам аромата ѝ. Веригите потракват и изскърцват тихо, когато Дейви се протяга назад на седалката.

— Понякога се чудя защо хората изобщо говорят — продължава той. — Никога не казват нищо полезно, по дяволите.

Ухилва ми се и аз се усмихвам в отговор. Понякога Дейви ме учудва. Той става, един черен силует пред мен с ръце на хълбоците.

— Пол трябва скоро да дойде. Ще е странно, всички отново в старата къща.

Той решава да влезе вътре и аз казвам, че ще вляза след малко. Поглеждам нагоре към прозореца ти, светец ярко в тъмнината, и съзирам себе си от другата му страна. Тук и там едновременно. Времето отново се нагъва.

6

Виждам го за втори път веднага след като купих къщата от теб. На двадесет и пет съм. И съм съкрушена. Ти заминаваш в Непал, заявявайки, че нямаш нужда от материално имущество, като твърдиш и че вече не се нуждаеш от алкохол. Непал е на голямо разстояние, което да изминеш, за да се отдалечиш от твърдия алкохол, но ти си решен да го оставиш зад гърба си и да се пристрастиш към Зен. Казваш, че е по-малко вреден за черния ти дроб от водката. Успявам да се усмихна, докато се споразумяваме за сумата и се сбогуваме. Не питаш защо искам да купя къщата. Прекалено си зает да се бориш със собствените си демони, за да забележиш моите, и аз мога да ти простя. Не съм добра в споделянето на важните неща. Предполагам затова съм оставила всичко така до този момент.

Продажбата се осъществява бързо, аз внасям парите за теб в банката, после разпределям останалата част между всичките ти деца спътници като предварително наследство, както ти искаш. Не им отнема много време да изхарчат и прахосат всичко. На мен поне ми остават тухлите и циментът.

Когато човек се унася — особено както го правя аз, на него му е нужна котва. Трябва му нещо, с което си принадлежат, което е негово. А аз нямам нищо друго. Всичко, което беше сигурно, вече си е отишло. Дори и ти ме изостави заради козите, планините, молитвите и дизентерията на една тайнствена земя.

Тогава не го знаех — прекалено дълбоко се бях унесла — но ние се разпаднахме. Момчетата бяха в Лондон и ти си мислеше, че просто са млади и необуздани и са ти сърдити заради целия епизод с Шетландските острови, но те всъщност дадоха ход на регресията, която вече ще е в пълен разцвет при твоето завръщане. Не след дълго хазайката им ще ги изхвърли, което е началото на една дълга поредица от подобни случаи и, както при всички следващи хазяи, никой не би обвинил за това. Дори и самите Дейви и Саймън.

Пени живееше живот, който аз предпочитам да си представям като невероятно и бляскаво съществуване на някой от курортите на Коста дел едно или друго. По-късно се оказва, че и тя си има своите проблеми, но застанала в малката стая, аз не можех да видя живота ѝ като нещо друго освен като перфектен. А Пол? Всъщност никога нямаш представа какво точно става с Пол. В малката задна стая, втрещена през прозореца, дори не знаех къде е. Той или вдига телефона си, или не. А и аз не съм особено настроена за разговори. Всички думи са пресъхнали някъде дълбоко в гърлото ми. На едно несъзнателно ниво съм се върнала у дома, за да угасна, защото не виждам къде другаде би могла да ме заведе тази безнадеждност. И искам да съм сама, докато това се случва. Разговорите са били прекалено много. Едва разбирам дори и собствените си думи.

Знам, че мога да отида при Пени и тя ще ме посрещне с отворени сияйни ръце, но няма да се чувствам добре там. Не мисля, че бих се чувствала добре където и да било, освен тук. Тук съм в безопасност. Тук не трябва да се изправям пред проваления си брак или разбитото си сърце, или каквото е останало от разбития ми ум, което хапчетата храбро се борят да излекуват. Тук мога да дишам спокойно и да не се безпокоя, че пукнатините се виждат. И вероятно да кървя малко през тях.

Надничам иззад пердето и виждам, че слънцето грее ярко, проблясвайки по веригите на люлките. Усещам го върху кожата си през стъклото. Чувството е приятно, защото в къщата витае онзи хлад, който придобиват сградите, когато са били празни прекалено дълго време. Отоплението ще работи дни, преди да успее отново да вдъхне живот на стените. Чувам бойлера да боботи. Мисля, че ще трябва повече енергия, отколкото той може да даде, за да ме стопли. Почти през цялото време едва усещам вътрешностите си. Взирам се през прозореца още малко, преди да се обърна и да застана с лице към каквото е останало от стаята, която двете с Пени споделяхме.

Тя е същата и все пак не е. Разбирам, че си разсеян от промените в живота ти. Точно като теб измеренията на стаята са останали същите, но съдържанието ѝ се е променило малко. Странна е, сякаш се приспособява към новата ти същност. Ти си трезвен, но натрапчивата идея все още съществува, докато търсиш отговорите за проваления си брак и годините, изгубени в алкохолна мъгла. Накрая ще се

откажеш от въпросите, но все още не. Прокарвам пръст по перваза на прозореца, който ми се струва почти влажен.

Някои неща от стаята са изчезнали. Детските ни легла, в които спяхме, отдавна са разглобени и ти си ги заменил с бюро и малка лампа. Стаята явно е предназначена да служи за нещо като кабинет. Навсякъде има кутии с хартия, бележки с отривистия ти почерк покриват лист след лист. Кошчето до бюрото е пълно със смачкани на топка листове. Хрумва ми да прочета някои от думите, но в ума ми няма място за тях — той е изпълнен с цялата ми болка и празното пространство. Аз просто се вирам във всичко това за минута, преди да се обърна.

Старият ни шкаф за книги все още стои в ъгъла. Зле нарисувани с флумастер цветя покриват страничните му стени, а ярките им краски са избледнели с изминалите години. Все още съвсем ясно си спомням как ги рисувахме. Моите са малки завъртулки на стебла, а тези на Пени имат големи зелени листа и огромни венчелистчета. Правете си каквито искате изводи от това. Не е толкова сложно.

По рафтовете все още стоят разкривени купчини от прашни детски книги. Чудя се защо не си ги прибрал в кашони или не си ги дал на някой благотворителен магазин. Може би си планирал да го направиш, но цялото това писане върху смачканите листове хартия ти е попречило. Ти си като Пол в това отношение. Обсесивен.

Вземам голяма бяла книга с твърди корици. Част от лъскавото гръбче е откъсната и открива кремавия картон отдолу. Поглеждам предната корица и многоцветната картина ми навява спомени. Това беше книга, която обичахме. Може би затова все още не си ги прибрал. Може би с книгите ние сме с теб и когато сме далече. Талисмани. За разлика от майка ни ти ни обичаш повече като деца, отколкото като бебета.

Разтърквам дебелията хартия от седемдесетте между пръстите си и спомени за мирис, вкус и звук изпълват главата ми — тук са, но извън обсега ми — после прелиствам първата страница. Тя е вълшебна приказка, разбира се — една принцеса и точно толкова красивият ѝ партньор танцуват в бляскава бална зала под сложно изписано заглавие и не оставят съмнение за края. Не си спомням това някога да е помрачавало удоволствието ми от приказките. По онова време все още вярвах в щастливите завършеци. Дори и след като мама си отиде, у мен

остана да живее една искра. Децата се възстановяват лесно от такива неща, нали? Картината ме вълнува и приказката ми изглежда позната. На следващата страница започва историята и аз се чудя колко години са минали, преди да ѝ се отдаде тази възможност. Буквите са големи и черни и раздвижват нещо вътре в мен. „Имало едно време една красива принцеса в далечна страна.“

Ръката ми се разтреперва. Струва ми се, че кожата ми се отделя от плътта ми и след това страниците се размазват. Много обичах тези приказки. Притискам силно книгата до гърдите си и се облягам на прозореца, а у мен се надигат неудържими ридания. Свличам се на пода, удряйки гърба си силно в перваза. Не ме е грижа. Болката е извън мен. Аз съм празна. Аз съм нищо. Не мога да се справям вече, въпреки лекарствата. В краищата на полезрението ми има прекалено много тъмнина и аз съм уморена от борбата с нея. Течението ме е отнесло. Течението винаги ме е отнасяло. Просто бях прекалено глупава да го разбера. Очите ми стават безжизнени и книгата се изплъзва от ръцете ми.

Имаше едно момиче.

И имаше един мъж.

И за известно време всичко беше наред.

Заминавам за Лондон, когато съм на двадесет. Всички са се изнесли от къщи и аз имам чувството, че животът минава покрай мен, отнасяйки благоприятни възможности със себе си. Поне така ми казва Пени, увличайки ме с ентузиазма, сиянието си и бързия поток на думите си по телефона. Тя обожава Лондон. И аз ще се влюбя в него. Тя изобщо не се съмнява в това и преди да съм се успокоила, вече съм събрала багажа си и съм във влака, с широко отворени очи и стресната като зайче, едно кълбо от нерви и вълнение.

Пени има малък апартамент в Ийст Хам и е права. Наистина се влюбвам в Лондон. През онези първи два месеца ние се смеем много, прекарвайки вечерите си в пиене на евтино вино и пушене на „Бенсън и Хеджис“. Аз работя по заместване в един офис, вдигам телефона и печатам писма. Пени продава скъпи парфюми в „Селфриджис“. Тя е много добра в продажбите. Клиентите обичат да купуват от хора с нейното сияние, сякаш мислят, че този блясък ще дойде при тях заедно

с продукта. Това, разбира се, не се случва. Ако ставаше така, първа щях да се наредя на опашката. Но аз съм живяла с Пени достатъчно дълго, за да знам, че сиянието просто се прилепва към дадения човек. Другите не могат да го споделят.

Ние сме млади и Пени има много гаджета. Мъжете я харесват, винаги е било така. Не знам обаче как се уговаря с всичките си обожатели, защото телефонът на малката масичка в коридора не е включен. Пени лъска апарата в слонова кост и позлата почти всеки ден, за да блести и да показва колко е ценен, но той остава мълчалив. Бихме могли да го включим, но няма много смисъл, защото не можем да си позволим да платим таксата. Пени не възнамерява да уреди свързването му към мрежата и никога не е мислила да го направи.

Питам я защо изобщо е купила апарата, след като няма да може да го използва, и тя ме поглежда, сякаш съм полудяла.

— Ако нямаме телефон, хората ще си помислят, че сме бедни — обяснява тя.

Това ме размива, но Пени е сериозна. Тя със сигурност знае колко е важно как изглеждат нещата.

Понякога се срещаме с Пол. Той живее съвсем близо извън Лондон и от време на време се появява с бутилка вино, разказвайки приключенията си, които ме размиват до сълзи, а Пени пици до мен. Когато чувам истории като тези на брат ми от други хора, аз ги приемам с доза недоверие. При Пол обаче знам, че колкото и невероятно да звучат, те са истински. В много отношения всичко у него е преувеличено. Той доминира в разговори и светски събития, намирайки по детски смешното във всичко. Това невинаги се посреща добре от околните, особено когато доминирането му се превръща в деспотичност.

В повечето случаи обаче, когато е сред хора, е забавен. Кара всички да се усмихват и това го прави щастлив, а публиката му или се влюбва в него, или неохотно му се възхищава. Когато нещата се нареждат в негова полза, Пол е наблизо. Но понякога изчезва за цели месеци и тогава знам, че въпреки цялото това веселие животът му не е толкова лесен. Той е нещо между мен и Пени — прекалено много от трудното и прекалено много от лесното се борят в него. Може би по тази причина и той като теб пие прекалено много и пуши прекалено много. Може би това е неговият начин да се спаси от унасянето. Пол

кара бързи коли и печели абсурдни суми пари, но нищо около него не е стабилно. Той харчи повече, отколкото печели, с безнадеждност, която според мен повечето хора не могат да видят. Но аз мога. Дори и когато съм още само на двадесет, аз я виждам. Но, така или иначе, Пол не позволява да му кажеш каквото и да било. На никого. И въпреки всичко аз го обичам и неохотно му се възхищавам.

Аз също имам гаджета. Не сияя като Пени, но съм висока и стройна, и косата ми с цвета на пясък стига до раменете ми; когато излизаме заедно, ние изглеждаме добре — достатъчно различни, но и двете излъчваме сиянието на младостта. Често ходим на двойни срещи, но под топлината на виното и мъжките докосвания не се случва нищо сериозно. На нито едната от нас.

Докато в един момент, изневиделица, се случва. Аз го срещам.

Единствения.

Както и да е.

Често се чудя как биха се развили нещата, ако бяхме отишли в друг бар или просто се бяхме прибрали вкъщи, но игрите от типа „ами ако“ със събитията в живота са път към лудостта и аз нямам нужда от тях. Главата ми е мрежа от пътища, които виждам, когато затворя очи. Това, което е, е. Това, което е било, е било.

Той не говори с Пени, докато си проправяме път към бара. Сестра ми вече се оглежда наоколо, търсейки някой мъж, който да прояви желание да ни почерпи с питиетата, понеже не можем да си позволим да си поръчаме. Той ми се усмихва. Зъбите му са бели. Забелязвам това. Усмивката му е широка, а очите му проблясват весело под тъмната коса. Усмиввам му се в отговор, забравяйки бара, питието, дори и Пени.

— Здравсти — казва той.

— Здравсти — отговарям.

Влюбвам се в същия миг. Почти чувам това у себе си. След два месеца двамата вече живеем в голямата му къща в Нотинг Хил. На пръста си имам златен пръстен, което доказва безкрайната му любов. Аз съм принцесата от приказките и изживявам вълшебния им край. Всичко е само в онзи единствен миг.

След около година нещата са различни. По-разнообразни. Леки вариации на една тема. Чувам остро изплющяване във въздуха, когато настроението му внезапно се променя. Усещам напрежението,

което свива раменете и стомаха ми. Сега какво? — пита болката. Какво лошо казах? Дали съм сложила кутиите в шкафа неподравнени? Дали дистанционното е малко не на мястото си на масата? Или е просто един от тези дни?

Ономатопеята^[1] е ключът към моето съществуване по време на брака ми. Щрак! Пук! Пляс! Тряс! Звуци, по-подходящи за комиксите, отколкото за моя свят. Но без Супермен, който да дойде и да ме спаси. Моята битка е по-тиха и по-покъртителна от това. От тези, с които просто трябва да продължите сами.

Някои от звуците ми харесват. Тракването на вратата, която той затваря след себе си, когато отива на работа. Задържаният въздух, който издишам, когато оставам сама в къщата. Но не се отпускам. Никога, не и напълно. Тъй като вече не работя, той прави разписание на деня ми. Има чистене и пазаруване, и готвене, и гладене. Понякога свършвам всичко бързо и се опитвам да гледам някой филм или да чета списание на дивана, но тогава стомахът ми се свива прекалено много, за да мога да се наслаждавам на това, което правя. Той звъни на всеки час, за да се увери, че всичко е както трябва, а понякога се прибира по-рано, за да ме изненада.

Не мисля, че ще му хареса, ако ме завари да седя и да чета някакви глупости за косата или грима, или за живота на известните. Всъщност знам, че няма да му хареса. Не му харесва, когато чета. Той не може да участва в четенето. Това се случва само в главата ми, а колкото и да се опитва, няма как да проникне напълно там. Отчасти по тази причина приемам работата в библиотеката години по-късно. Прекалено закъснял ритник в слабините на някого, който отдавна е останал в миналото.

Не знам кога точно той започва да се показва през пукнатините си. Не много дълго след като се оженихме — може би два или три месеца. Аз седя на един от огромните кожени дивани, които запълват скъпия ни хол, и затварям телефона след дълъг разговор по женски с Пени, когато изведнъж подскачам от шумния удар на дистанционното в стената до мен. Втрещвам се объркано в него. Не мога да повярвам, че го е запокитил. Не по мен, не и тогава, но че изобщо го е хвърлил.

— Гледах филма — казва той. — Не можах да чуя нищо заради безсмислените ти бръщолевения и сега нямам представа какво става.

Той е спокоен, но думите му са остри и ледени и аз се втрещвам в него, а сърцето ми бие лудо и лицето ми гори.

— Съжалявам — промърморвам.

— Отсега нататък ще се обаждаш на сестра си само веднъж в седмицата.

Той отново обръща глава към телевизора. Седим и мълчим, и аз усещам със смразяващ страх как книжните стени на замъка ми се смачкват и провисват.

Повечето неща в живота се променят постепенно. Събитията се промъкват зад гърба ви точно като езика. Почти не забелязваме началото и едва когато нещата ужасно се объркат, ние се събуждаме и започваме да вием отчаяно: „Как, по дяволите, стана това?“. Е, така е при всички нас. Дори и при теб, въпреки твоя Зен и твоя спокоен интелект. Ти не обръщаш внимание на първите симптоми на рака, който те убива. „Просто малък проблем със стомаха — така си мислиш. — Нищо тревожно.“

Аз правя същото със злокачественото образуване на моя брак. Първите няколко симптома в изключително дефектния характер на моя принц от приказките могат лесно да бъдат пренебрегнати. След няколко изпълнени с предпазливост и изострено внимание дни, през които всичко се връща обратно към нормалното, аз затварям инцидента с дистанционното в една кутия в главата си, където не се налага да се сецам за нея. „Сигурно просто е имал лош ден в работата си.“ Това си казвам, докато лежа будна в уютата на леглото ни, заслушана в тихото му дишане, докато той спи. Нито един от двамата не споменава инцидента. Аз не го доверявам и на Пени и си казвам, че това е, защото не си струва да бъде споменаван, независимо от тихите тревожни камбани, които бият в подсъзнанието ми. Истината е, че не искам да го споделя с Пени. Мисля, че ще се разочарова от мен или, още по-лошо, ще го е очаквала, защото всичко е прекалено хубаво, за да е истина.

Три месеца по-късно вече не мога да пренебрегвам симптомите.

Той идва да ме вземе от офиса и аз излизам с един колега, смеейки се. Не помня защо се смеем, сигурно на някаква незначителна любезна шега, споделена в асансьора от двама души, които почти не се познават. Усмивката ми изчезва, когато влизам в колата и виждам лицето му. Гумите изсвистяват.

Той не говори два дни, освен за да се обади в агенцията и да каже, че няма да се върна на работа. Аз плача дълго. Питам го какво съм направила. Той ме поваля на леглото, възсядайки ме с колене върху ръцете ми. Навежда се напред и крещи, дланите му покриват лицето ми, пръстите му притискат очите ми. Напада ме с думи, докато гневът му преминава и тогава се разплаква. Цялата треперя отвътре, когато той се свива на кълбо в ъгъла. Изпитвам съжаление към него. Изпитвам съжаление към себе си. Той изглежда толкова раним, затова сядам на килима до него и го прегръщам с наранените си ръце.

— Тихо — казвам аз. — Всичко ще се оправи. Всичко между нас ще бъде наред. Не ме интересува работата. Няма да ходя вече. Интересуваш ме само ти. Само ние двамата.

Тогава мислех, че мога да го поправя. Това е грешката ми, защото той не е повреден, той просто е бил създаден погрешно. Единственото нещо във връзката ни, което може да бъде повредено, съм аз.

Живея в унес, не дълбок, но тъмен, и пазя какъвто блясък мога да събера за моментите, когато Пени и Пол идват да ме видят, което не е толкова често, колкото биха искали, особено Пени, но повече от достатъчно, за да мога да се справям с посещенията им. Аз живея върху опъната жица и стресът от евентуални посетители е достатъчен, за да ме изкара извън равновесие. Те добавят неизвестни величини в моя ден. Никога не знам какво може да кажат или да направят, или какво може да кажа или да направя аз в някой кратък момент на безгрижие, за което ще трябва да плащам по-късно. Отбягвам да пия, когато имаме гости. Трябва да съм с бистра глава. Ала съм добра в преструвките. Не мисля, че някой забелязва. Брат ми и сестра ми са прекалено заети да се радват за мен.

Наблюдавам го как говори с тях, докато се смеем с чаша вино на историите на Пол, и се чудя защо не забелязват, че се свивам, когато той небрежно слага ръка на рамото ми. Ръката, която ме е блъскала и дърпала, и стискала, и удряла. Опитвам се да не забравя, че освен това тя ме е обичала, но точно както пръстенът, който вече не е по мярка на изтънелия ми пръст, идеята за любов отдавна е изчезнала. Има нещо между нас, но то не е любов.

Времето минава на сиви вълни и аз нямам представа за него извън телефонните обаждания на всеки час, синините, обидите и ужасяващите моменти на нежност. Изключила съм. Съществуваме аз и

той и не мога да отделя внимание за никой друг. Прекалено изтощително е. Пени отива да живее на лодка в Турция с един мъж, когото току-що е срещнала, а Пол изчезва. Не се притеснявам за него и се съмнявам, че и Пени се притеснява. Ние разбираме. Поредният бизнес се е провалил и той се крие.

Но брат ми му дължи пари. Не е голяма сума и аз дори не знаех за заема, но това е страхотна възможност за амуниции в битката ни. Как семейството ми го изцежда. Точно като мен. Не виждам Пол две години. И той като Пени предпочита нещата да са лесни, а далече от очите е далече от мислите. Той не обича да гледа неща, от които се чувства зле, но ти вече знаеш това. Ти също не го виждаш много и предполагам, че дължи пари и на теб. Върнал си се от Шетландските острови, признавайки провала на втория си опит за брак, решен да спреш алкохола, и аз те отбягвам. Знаем, че това те разстройва, но имам нужда да живея безумието си на спокойствие. Съжалявам, тате.

Впоследствие нещата отново се променят. Очите ми непрекъснато парят от изтощение. Вече не спя много и вероятно това е причината още веднъж да не забележа ранните симптоми. Прекалено съм заета да преживявам ден след ден и да си казвам, че нещата не са толкова зле, за да осъзная, че едно дребно нещо като месечния ми цикъл е изчезнало.

Стоя на касата в „Уейтроуз“, когато внезапно започвам да се чувствам зле, много зле. Вие ми се свят и ми се гади като при първия пристъп на опасно хранително натравяне. Оставям кошницата си и се втурвам в тоалетната. Сигурна съм, че ще повърна. По кожата ми избива студена пот и аз наплисквам лицето си с шепи вода, преди да се отпусна тежко на една тоалетна чиния и да заключа вратата на кабинката. Обхващам казанчето с ръце, без да се интересувам от микробите, и се радвам на хладния порцелан. В ъглите на полезрението ми се събират тъмни петна и светът започва леко да плува, докато се опитвам да овладеем гаденето. Не бива да повърна. Не искам да повърна. Трябва да се прибера у дома преди следващото телефонно обаждане.

Седя неподвижно няколко минути и след това опитвам да се изправа. Най-лошото е отминало, останало е само някакво влажно усещане в стомаха ми, а в устата ми има вкус на застояло. Без да обръщам внимание на странните погледи, които сигурно са насочени

към мен, аз вземам кошницата си и плащам. Трябва да се прибера вкъщи.

В осем часа на следващата сутрин се налага да повърна над мивката в кухнята, защото гаденето е толкова внезапно, че не успявам да стигна до тоалетната. Той се втренчва в мен, оставяйки препечената си филийка.

— Може би трябва да отидеш на лекар — предлага тихо той.

— Ще се оправя — отговарям аз. — Сигурно е просто някакъв вирус.

Той кимва и ми подава хартия от кухненската ролка, за да избърша слюнката от устата си. Ходенето при лекар е също донякъде проблемно. Ходя само ако наистина е наложително, защото не мога да предвидя реакцията му. Лекарите, както и книгите са нещо извън неговия контрол. Не е сигурен какво ще кажа в усамотението зад онези стени.

Не отивам на лекар, просто се боря с разбунтувалия се стомах няколко дни, но той вижда, че го правя. Забелязвам, че ме наблюдава. Това става причина за още остри спазми, които не помагат гаденето да отmine. Чакам реакцията му, но няма признаци, че е загубил търпение. Само се усмихва и погалва косата ми, докато гледаме телевизия. Чудя се какво ще последва, но съм дарена единствено с още нежност. Това опъва нервите ми и не мога да заспя.

Той донася тест за бременност и чака пред тоалетната, гризейки един от ноктите си. Усмихва се на факта, че не съм се сетила за това, и докато се държи снизходително с мен, аз стискам зъби и прочитам инструкциите. Когато излизам и му показвам ясната синя линия, той се засмива така, както се смееше в началото, и ме обсипва с целувки.

Отпускам се малко. Може би нещата ще се оправят, когато станем трима. За пръв път от много време усещам вълнение. Всъщност за пръв път от дълго време изпитвам каквото и да било.

Спя с ръка на корема си и когато отивам на лекар, той идва с мен. И непрекъснато се усмихва.

Вълкът козината си мени, но нрава не. Още едно клише, което да запълни празното пространство за мислене. Лежа в долния край на стълбите и болката не ме е обзела напълно. Прекалено шокирана съм,

за да усещам нещо, и съм ядосана, защото съм била толкова глупава, че да не разбера. Защото все още искам да вярвам във вълшебния край на приказките, след като знам, че не съществуват. Защото не съм се взела в ръце и не съм се махнала оттук.

Без да помръдвам, виждам червеното, което пълзи по нишките на дебелия ни мокет, и усещам първата вълна на паника. Може и да съм загубила съзнание за няколко секунди, защото някъде отдалеч чувам, че той се обажда за линейка. Главата ми е замаяна. Нещата не може да са добре, щом той вика лекар.

Опитвам да помръдна, но не мога. За бременна в седмия месец не е лесно да помръдне и при най-добрите условия, а когато току-що са я блъснали по стълбите, става съвсем различно. Или се е спънала надолу по стълбите, или се е ударила в някой шкаф, или каквото друго ще им каже той толкова убедително, че накрая сам ще го повярва.

Почти се изсмивам. Мразя се. Виждам до себе си обувката си с ток. Паднала е, докато съм се търкаляла надолу. Червеното лази към нея и се опитва да ми каже нещо, но аз не искам да слушам. Все още не. Гърдите ме болят там, където само преди минути той заби коляното си. Нещо изпука вътре. Сигурна съм.

Чувам го да плаче. Мразя го почти толкова, колкото мразя себе си. Думите, които изрича в телефонната слушалка, звучат завалено. Пиян е. Това ще е извинението му, когато ме моли да му простя. Той беше пиян, а аз се засмях малко по-силно на нещо, което партньорът му каза по време на вечерята, а и „защо, по дяволите, една бременна жена е сложила толкова много грим?“.

Поглеждам към обувката и кръвта и знам, че няма да има следващ път. Или ще умра тази вечер, или ще го напусна и от мястото ми на килима ми се струва, че вероятността е петдесет на петдесет. Не разбирам, че да умреш не е толкова лесно, колкото хората предполагат.

Когато нещо се размества тежко вътре в мен и коремът започва силно да ме боли, аз знам, че както обикновено съм оставила всичко да продължава прекалено дълго. Слабостта ми убива моето бебе. Изкрещявам, но не от болката. Колкото и ужасна да е тя, викът идва от нещо друго, за нещо друго и някой друг. Някой друг, когото никога няма да видя.

Чувам воя на линейката в далечината, но вече не ме е грижа. Трябваше да си тръгна от тази къща веднага щом видях синята линия.

Но не го направих. Разбира се, че не го направих. Затварям очи и ги стискам силно, и вече без да пренебрегвам кръвта, се прекръствам и се моля да умра.

Но не умирам. Желанията не се сбъдват, а вълшебните приказки не са истински.

Оставам в болницата няколко седмици. Раждам бебето си, но тя вече е мъртва. Преминала е от А в живота направо към Я без нито едно от ченгелчетата и очертанятия на всичките букви между тях. Приземила съм се лошо и малкото ѝ вратле се е прекършило, а черепът ѝ е бил наранен. Била е мъртва още преди да излезем от къщи.

Изчистват ме бързо и делово, увеличавайки празнотата у мен. Чудя се дали заедно с нея са извадили и органите ми. Със сигурност се чувствам така, сякаш са го направили. Аз съм един празен балон и няма нищо, което да ми вдъхне въздух.

Той ме посещава и разбира, че всичко е свършило. Страхува се, което ме учудва. Това го смаява и аз се ядосвам, че някой толкова малък ми е причинил цялата тази болка.

— Искам развод — чувам се да казвам.

— Ще отидеш ли в полицията? За... инцидента?

Вглеждам се дълго в изписаното притеснение за самия него на изпитото му лице и ми се иска да го бях прозряла ясно през всичките отминали дни. Както го виждам сега. Направо през пукнатините.

Договаряме се. Аз искам да купя къщата ти. Това е единственото, което остава в главата ми, без да се изплъзва оттам. Искам да си отида у дома. И искам той да плати за това. Искам да плати за много неща, но нямам сили, така че вземам онова, което му е по-лесно да даде. Пари.

Той не възразява. Не може. Кима вдървено. Би могъл да загуби прекалено много. Не като мен — аз вече съм загубила всичко. Няма да имам повече деца. Лекарят беше пределно ясен.

След като подписвам документите, след като виждам облекчението по слабото му съкрушено лице, аз потъвам отново в унеса, който ме чака нетърпеливо, и оставям болката да ме завладее. Чувам лекарите да си шепнат. Говорят за хапчета и болници за възстановяване. Смъквам се по-надолу в леглото. Възглавницата е мека. Чудя се какво би било усещането за нея върху лицето ми. Предполагам, че няма да е прекалено неприятно. Не и в сравнение с това.

Оставам в унеса дълго време. Някъде вътре в себе си знам, че има хора, които се грижат за мен, и ми се иска да престанат. Те настойчиво ме дърпат към света със своите разговори, лекарства и грижи. Накрая вече не мога да се боря с тях и им позволявам да ме върнат към „не съвсем както трябва“. Но минават няколко месеца, преди да ми разрешат да си тръгна, и усещам погледите им върху себе си, питащи се след колко време ще се върна отново. Унесите са такива. Те всъщност никога не ти позволяват да си отидеш. И тези хора го знаят.

Аз се прибирам направо у дома и купувам къщата ти, готова да изтлея в нея — така започва новото начало. Отивам в спалнята. Намирам книгата с вълшебни приказки. Тя къса сърцето ми и аз се унасям малко.

Излизам от унеса, отпусната върху перваза на прозореца. Книгата с вълшебните приказки е захвърлена на пода. Успявам едва-едва да различа белотата на корицата ѝ. Студът ме изпълва и започвам да треперя, малко обърквана заради времето, което е изминало. Вече съм свикнала с това. В края на унеса светът често е разместен. Очите ми бавно свикват с мрака. Усещам болка и парене в тях заради плача. Разтърквам ги.

В стаята е тъмно и само светлината на уличната лампа хвърля сенки в ъглите. Отначало ми се струва, че чувам призрачното второ туптене на нейното сърчице вътре в мен, както и туптенето на сърцата на всички онези, които никога няма да имат възможността да се родят. Слушам и се чудя дали най-после съм преминала от унес към лудост, но звукът става по-силен и аз разбирам, че е тропот на копита, които се удрят силно в асфалта, тежки и гневни. Това е от онзи вид галоп, който може да повреди и натроши пътя, независимо от това колко качествен е асфалтът. Ревът му изпълва ушите ми, когато спира пред къщата, и на мен ми се струва, че усещам как стената зад мен трепери от силата на гласа му и от горещия му дъх.

Повдигам леко глава и се втренчвам в стената. Светлината на уличната лампа, която се процежда отвън, създава филм от силуети върху нея. Въпреки че тропотът на копитата е замлъкнал, аз все още усещам пулсиращата енергия, която преминава по пода.

Без да обръща внимание на факта, че съм прекалено високо в къщата, за да е възможно това, една сянка на стената се изправя на задните си крака. Тя е величествена и аз стаявам дъх от удивление, когато разрошената грива, очертана там, се развява гневно. Очите вече не ме болят, сърбежът е изчезнал. Съзерцавам дълго фигурата, която танцува и се извива, завихряйки се в едно неясно тъмно петно. От време на време долавям проблясването на червено око.

Тялото ми се е схванало, защото съм била в една поза толкова продължително, затова се обръщам внимателно, като всяко движение ми коства огромно усилие, докато пръстите ми сграбчват перваза, а очите ми могат да погледнат над ръба. Избърсвам стъклото, където дъхът ми го е замъглил. Съществото стои в средата на пустото шосе, точно както преди толкова много години. Този път обаче, независимо от сянката на стената, то е неподвижно — напълно и абсолютно неподвижно, сякаш е извън времето и света около нас. Оглеждам го. Струва ми се, че възлестият корен, който стърчи от огромната му глава, е станал по-изкривен, по-безцветен с годините, но мощта и размерите на звяра са останали същите.

Когато тъмната глава поглежда към мен, в червените очи няма смях. Навън духа вятър, но неподвижността му сред извиващите се дървета е идеална. Като статуя. Гледам втренчено. Знам, че на стената зад мен сянката все още се върти лудешки, но знам също и че танцът приближава края си. Долу царят спокойствие и тишина. Присъствието на създанието изпълва и улицата, и мен. Вдлъбнатината, която беше стомахът ми, се надига. Отново усещам органите си.

Гледаме се втренчено през стъклото и макар дълбоко в себе си да съзнавам, че си принадлежим, аз не усещам порив да изтичам долу и да се покатеря на грубия му гръб. Копнежът съществува, да, но не и поривът. Нямам сили. Мисля, че той знае това. Струва ми се, че виждам разбиране в тези червени, нечовешки очи.

Седя така и гледам втренчено, и часовете минават. Не знам колко време погледите ни са вперени един в друг, но съзнавам, че луната е пропълзяла нагоре зад застиналия звяр. Мога да седя така завинаги, колкото и дълго да се окаже това.

Накрая той отмества очи, обръща се, отново изпълнен с енергия, и се втурва през поляната, изчезвайки в нощта. Усещам загубата му и пак се разплаквам. Но не се унасям. Тези сълзи са горещи и мокри и аз

усещам всяка една от тях. Най-накрая се изправям, без да обръщам внимание на схващането, болката и игличките, които крещят от крайниците ми, и слизам долу да направя чай. За пръв път от много време усещам вкуса му.

На следващия ден опаковам детските книги и ги качвам на тавана. Все още съм тъжна, но тъмният унес си е отишъл.

— Пол е тук — извиква Пени, надниквайки от кухнята.

Виждам дъха, който излиза от устата ѝ, докато резкият ѝ глас нарушава магията за мен. Подскачам леко, завръщайки се в настоящия момент.

— Идвам — отговарям и ставам от люлката. Хвърлям един последен поглед към прозореца ти и пръстите ми разсеяно проследяват очертанията на вдлъбнатината в гърдите ми. Усмивам се леко.

Може просто да съм се върнала у дома, тате, но съм извървяла дълъг път от времето, когато бях омъжена, наистина е така.

[1] Дума, образувана чрез звукоподражание. — Б.ред. ↑

След чистия хладен въздух навън, в кухнята ми се струва топло и влажно и усещам, че страните ми горят. Сърцето на семейството пулсира с енергия, докато се смеем и се прегръщаме. Поглеждам към часовника на стената и с учудване установявам, че е почти седем. Времето отново е отлетяло. Пол изсипва поръчана китайска храна в една чиния и ми се усмихва по своя безпомощен, очарователен начин под късата си коса. Харесвах я повече, когато беше по-дълга. Той повдига вежда към чинията си.

— Мислех, че всички вече сте яли. Купих само за един.

— Няма значение, скъпи — усмихва му се Пени. — Правя болонез.

Тя би му простила всичко. Чувствам се излишна в кухнята си и въпреки че вечерята все още не е готова, започвам да подреждам масата, докато Пол се храни. Той не се качва горе. Отвлича вниманието ни от това, като ни омайва и ни размива.

Докато близнаците са високи и биха били широкоплещести, ако успееш да внесат ред в живота си, Пол е като Пени — по-нисък и потъмен. Той е хамелеон. С всеки провал се създава отново. Правил го е многократно. Тази мисъл е груба и аз се опитвам да я пропъдя, но в нея има истина. В някои отношения завиждам на лесното, което предпочита Пол, много повече, отколкото на това на Пени. Тя никога не успява да пропъди нещата далече от очите. Лесното на Пени не се отразява на живота на хората така, както това на Пол. Аз никога не му казах как по време на брака си платих по толкова много начини за заема му. Не виждам смисъл, защото той няма да разбере. И може би ще е прав. В крайна сметка дори и аз не разбрах, че съм се омъжила за човек с психически проблеми, докато не стана прекалено късно, така че как би могъл той да знае? Сигурна съм, че аз ще съм тази, която накрая ще се чувства зле, чудейки се как, по дяволите, се случи така.

И все пак той ми е брат и аз го обичам. Мога да запазя искреността за себе си. Изваждам вилици и ножове от чекмеджето и

започвам да ги подреждам на дългата дървена маса.

— И какво правиш напоследък? — питам аз. — Пени казва, че учиш в колеж или нещо такова?

Животът на Пол е загадка за нас. Не много отдавна той беше женен, живееше в голяма къща в предградията и животът му беше добър — може би прекалено добър. После изчезна от ползрението ни и след година беше разведен и живееше в една къща с по-младата си приятелка и нейните съквартиранти от университетските ѝ години. Зад това се крие някаква история и аз се съмнявам, че е щастлива история.

— Изкуство и дизайн — кимва той. — Донесох портфолиото си, за да ви го покажа. В момента правя наистина вълнуващи неща.

Усмиввам му се. Очакваше се да е нещо артистично. Това обяснява новия му облик. Няма ги вече скъпите костюми и изгладените ризи от времето, когато беше бизнесмен, и сега са наред модните и вероятно точно толкова скъпи дънки и фини пуловери. На врата си има шал. Той е на четиридесет и пет. Искам да му кажа да порасне. Искам да му кажа много неща. Но не го правя. За щастие, тази вечер няма вино заради момчетата, защото иначе кой знае какво можеше да бъде изречено. Това е една от онези вечери. Пукнатините в семейството ни може и да не се виждат, но всички знаем, че ги има.

Не поглеждам картините, с които впечатлява момчетата. Знам, че ще са добри, но нищо оригинално. Изкуството не е неговата сила. Костюмите изразяваха истинската му същност. Ако бях сигурна, че ще ме чуе, щях да му кажа, че е добър бизнесмен. Всичко, което трябва да направи, е просто да харчи по-малко и да престане да се интересува какво мислят хората за колата му. Едва не се размивам, но успявам да се сдържа. А според тях аз съм тази, която е потънала в свой собствен свят. Предполагам, че понякога трябва да се скриеш от света, за да го видиш истински.

Докато чакам да стане вечерята, си правя чай. Пол и Пени вече си разменят усмивки, които аз не разбирам, а момчетата са отишли в хола да гледат телевизия. Чувам непринудения им смях, който долита по коридора. Всичко е така, както беше, когато бяхме деца. Двамата над мен и двамата под мен, а аз съм в средата с теб. Времето нахлува в главата ми. „Клоуните вдясно от мен, шегаджиите — вляво, а ето ме и мен...“ Още нещо, което задръства мозъка ми. Чудя се дали харесваш тази песен. Чудя се колко песни си харесвал и на това, че дори и да

попадна на някоя от тях по радиото след ден или месец, или година, няма да го знам. Искам да се втурна горе и да те разтърся, за да те накарам да се събудиш и да ми кажеш. Но няма достатъчно време, за да ми кажеш всичко, което искам да знам, и освен тропота на копита и тиктакането на часовника аз чувам как една част вътре в мен се пречупва, когато правя още една малка стъпка към това да приема, че ще те загубя. Чувствам се виновна и засрамена. Не искам да си отидеш.

Сестрите идват и аз наблюдавам как не обръщат внимание на миризмата, която се носи от теб, оправят възглавниците ти и сменят морфиновата ти помпа. Две са. Това е нощната смяна. Гробищната смяна. Думата ме кара да потреперя, загледана в останалото от теб. Ръцете ти треперят и помръдват, въпреки че ти си се унесъл в сън или безсъзнание, или където те е отвел умът ти.

— Записано ли му е измиване за утре? — По-високата сестра проверява папката.

— Не — отговарям аз. — Той не искаше. Ще го попитам сутринта и ще се обадя, ако промени решението си.

— Има нужда от измиване — сбърчва нос тя.

Не я харесвам.

— Ако иска измиване, ще се погрижа да го получи. Ако не иска, тогава ще се погрижа да не бъде измит.

Харесва ми лекото разширяване на очите ѝ. Дадох ѝ да се разбере. Ако беше тук и буден, ти щеше да се усмихнеш на това. Аз може да не съм цялата от стомана, но в мен има една малка частица и тя е достатъчна, за да се справям с хора, които би трябвало да знаят как да се държат. Сестрите си тръгват скоро след това и аз си отбелязвам наум да спомена за тях на Барбара утре. Оставам леко приведена, докато не чувам колата им да изчезва по пътя и чак тогава си позволявам една победоносна усмивка.

Не споменавам случката на вечеря. Казвам само, че все още спиш. Въпреки че не се храни с нас, Пол все още не се качва горе. Прощавам му, защото задачата му е да наблюдава момчетата и досега той прави точно това. Те го обожават. Винаги е било така. Той не притежава сиянието на Пени, но има чар.

Въпреки че Пени е препълнила чинията му, спагетите на Саймън остават почти недокоснати, но Дейви полага геройски усилия. Аз

довършвам моите и изяждам няколко филийки чеснов хляб. Чудя се какво мога да намеря за десерт. Нищо чудно, че бедрата ми едва се побраха в люлката. И все пак предпочитам да ям, отколкото да говоря. Седя и слушам още от историите на Пол и не мога да не се смея заедно с останалите. Искане ми се да беше буден и да чуеш смеха ни.

Когато разчистваме останките от вечерята ни, навън луната вече се е издигнала високо и внезапно ни наляга умора. Вече сме по-тихи. Дори и Пени е изгубила малко от сиянието си сега, когато смехът вече избледнява. Трудно е да не мислим за това, което се случва с теб, когато нощта настъпва и разговорите се изчерпват. Докато мием и забърсваме плотовете и зареждаме миялната машина, ние усещаме остриите си ръбове.

— Двамата със Саймън ще се поразходим. Имаме нужда от малко чист въздух. Знаете как е.

Дейви вече е облякъл палтото си, а Саймън се опитва несръчно да завърже маратонките си. Не знам колко е разумно да се клатушкат из околността в тъмното, но двамата са големи мъже и аз нямам нито силите, нито желанието да ги спра. Обстоятелствата са необичайни. Двамата ще те загубят.

— Добре, но внимавайте. Вечер на пътя е истинска тъмница. Придържайте се към храстите по края.

Дейви извърта очи към брат си и се усмихва.

— Изглежда, е забравила, че и ние сме живели тук.

— Да, но тогава бяхте по-зрели! — хвърлям кърпата по него аз.

Саймън се смее, докато се бори с втората си маратонка.

— Може и да е права, братле.

Двамата се размиват. Все още се смеят, когато са на алеята и ние им махваме. Предполагам, че понякога човек трябва да види смешната страна.

Когато се връщам вътре, къщата ми се струва по-празна и мога да дишам по-добре. Пени и Пол са отвън на люлките и аз довършвам чистенето, а след това сядам пред телевизора, гледайки втренчено в него около час, като наблюдавам хората да вървят насам-натам, но без да чувам нито дума от онова, което казват.

Около десет Пол се качва за кратко горе, а после слиза разплакан. Пени го прегръща. Аз също искам да го прегърна, но установявам, че

просто не мога. Не знам защо. Когато очите му са вече сухи, той запалва цигара и се взира в стената.

— Скоро ще трябва да тръгна — казва той.

Втрещвам се в него и не съм сигурна, че съм го чула правилно.

— Какво каза?

Той поглежда часовника си. Има голям часовник на стената точно пред него. Защо трябва да гледа часовника на ръката си?

— Трябва да се върна в Манчестър. Ели ще ме чака, освен това утре имам работа, която не мога да си позволя да пропусна. Трябват ми пари.

Думите му се изливат бързо и, сигурна съм, докато всяка една от тях се сблъсква с въздуха, той убеждава себе си, че са истина. Поглеждам към Пени. Тя свива рамене.

— Тате умира — напомням му аз.

Той ме поглежда.

— Аз се помирих с него. Направих го, когато преди известно време дойде при мен за края на седмицата. Той го знае.

Искам да го ударя по лицемерната физиономия и да видя дали по-големият ми брат все още е някъде под повърхността, или този негодник го е погълнал напълно. Искам да го разтърся и да му кажа, че няма нищо лошо в това да изпитва страх, че и ние се страхуваме, но въпреки всичко имаме нужда той да е с нас.

— А момчетата? — изсъсквам аз. — Казал си на Пени, че ще останеш да ги наглеждаш.

Пени дъвче една от уголемените си устни. Тя не обича конфликтите. Чудя се дали в паниката си ще намери нещо, което да започне да чисти.

— Всичко ще е наред с момчетата. По-добре са, отколкото съм ги виждал от години насам.

Той посяга към палтото си и ключовете за колата. Вече няма смях, нито невероятни истории, а само един човек, който не може да се справи с факта, че губи баща си. Или може би не може да се справи с *процеса* на изгубването на баща си. Искан ми се да погледне другите хора и да види, че и те чувстват и мислят точно като него. Може би тогава ще разбере, че никой от нас не може да се справи с това. Трябва просто да го приемем и да продължим напред.

— Момчетата са страхотни — въздишам аз. — Момчетата са прекрасни. Но Саймън може да заспи със запалена цигара и да изгори къщата, докато спим.

— Няма да го направи. Казах му да не пуши в хола.

— О, значи няма проблем тогава — повдигам едната си вежда.

Той се втренчва в мен.

— Ще направя всичко възможно да се върна утре. Обещавам. И тогава ще остана.

И истината е, че си вярва. Аз се размивам. Чувам как смехът ми изпълва кухнята и звукът не е никак приятен, но не мога да спра. В един момент смехът преминава в крясъци и порой от думи. Не знам какви са, но знам, че са гневни и жестоки, и обидни и докато се изливат като порой, карат лицето и сърцето ми да горят. Може би в главата ми те са истини. Може би когато се изливат навън, се превръщат в нещо друго, нещо жестоко и неприятно. Така или иначе, аз не чувам значението им и се чувствам по-добре, когато ги изричам.

Когато свършвам, в кухнята настъпва тишина и лицето ми се разхлажда. Пени се е втренила в мен с леко отворена уста. Пол е стиснал челюсти. Каквото и да съм казала, в момента той го използва като извинение за бягството си. Не отговаря нищо, просто се обръща и излиза. Аз изтичвам след него до вратата и крещя навън:

— Напомни ми един ден да направя същото и за теб!

Тези думи чувам. Те се откъсват от гърлото ми.

Връщам се вътре и заварвам Пени да търка поставката за чинии. Тя вдига поглед и аз с учудване виждам загриженост в очите ѝ. Те ме гледат изпитателно. Това ме кара да се чувствам неудобно. Тя оставя гъбата.

— Сигурна ли си, че си добре, миличка? Това, което току-що каза... — Тя свива рамене. — Не беше нужно.

— Ще го преживее — отговарям аз.

В главата ми е пусто. Каквото и да съм казала, не може да е толкова лошо. Със сигурност. Замислям се по-дълбоко, но не си спомням нищо друго освен една смътна идея за гняв. Отърсвам се от това. Вече е сторено и Пол си е отишъл. Както и да е, той ще го преживее. Той винаги успява. Изяждам последното парче чеснов хляб в чинията.

Ноцта е тъмна, навън и вътре, което ни принуждава да забравим спора. Момчетата се връщат около единадесет със зачервени от свежия въздух лица. Все още се смеят и приемат леко отсъствието на Пол, без да се изненадат, като че ли вече са знаели, че той няма да е тук, когато се върнат. Проклинам го отново, но не казвам нищо на глас. Те няма да разберат гнева ми. Обожават го прекалено много, за да очаквам това.

Изваждам одеяла за Саймън и Дейви и те се настаняват на двата дивана с телевизора за компания. Двамата са в добро настроение. Навеждам се да ги целуна за лека нощ, сякаш все още са малки момчета, изкъпани и на топло, облечени в пижамите си.

— Не забравяйте да пушите само в кухнята. — Говоря на двамата, но погледът ми се задържа върху Дейви. Той ме разбира. Саймън е по-умният, но Дейви винаги е успявал да чете между редовете.

Пени излиза от банята и лицето ѝ сияе дори и след като е изчистила грима. Не мисля, че би могла да загаси това сияние, даже и да иска. Затова знам, че тя винаги ще е добре, независимо какво ѝ се случва. Хората обичат сиянието.

Облечена е с пижамата си, а косата ѝ е завързана на опашка.

— Лека нощ, миличка. Отивам да си лягам. Изтощена съм.

Тя ме прегръща и ме целува, после тръгва към стаята за гости. Аз мисля за двете бутилки вино под леглото ми. Мисля за смеха ни порано през деня. Може би отидох прекалено далече с Пол. Главата ми е малко замаяна, но ми се прояснява, когато я заливам със студена вода в мивката на банята. С Пени всичко ще е наред сутринта, каквото и да съм казала. Тя ще го прибере някъде, защото няма да иска да мисли за него.

Отивам в стаята си, но звукът от телевизора долу е прекалено силен и аз се втренчвам в тавана. Не мога да заспя, но не искам да взема нищо, което да ми помогне, просто в случай че момчетата наистина запалят къщата. Странна съм в това отношение. Щом някаква идея ми влезе в главата, не мога да я изхвърля оттам и част от мен е твърдо убедена, че всички ние тази вечер ще си отидем в причинения от близнаците пожар.

Накрая, въздишайки тежко, грабвам халата си, измъквам се от леглото и тръгвам по коридора. Чувам, че момчетата все още говорят в

кухнята. Гласовете им ехтят. Или може би в къщата е станало по-тихо. Търся убежище в твоята стая и се свивам във фотьойла ти. Ти хъркаш, но дишането ти е равно и спокойно и паузите между вдишванията все още не са причина за безпокойство, но аз се чудя как тялото ти се поддържа. Толкова си се смалил, че не мога да те различа под юргана, а ръката ти върху завивката е тънка като клечка. Чувала съм тази фраза толкова пъти, ала едва сега наистина разбирам метафората.

Часовникът тиктака. Чудя се как сърцето ти работи без лекарството. Знам, че всичко това ти е омръзнало и искаш просто да свърши. Въздишам. Радвам се, че нощната лампа все още е запалена и хвърля малко светлина във вмиряната стая.

„Няма да заспя“, мисля си, втрещена в непознатата ръка, но скоро очите ми се затварят...

Те се отварят бързо от дрямката и те виждат да седиш в края на леглото си, гледайки ме втрещено и мърморейки на себе си.

— Тате?

Ти не отговаряш, дори не ме чуваш, а главата ти се поклаща леко на крехката шия. Едната ръка се вдига, сякаш искаш да посочиш към стената.

— Какво има, тате? — питам. — Имаш ли нужда от нещо? Да отидеш до тоалетната ли искаш?

Клякам до леглото, но ти не ме чуваш. Не съзнаваш какво правиш. Не знам къде си. Оставаш седнал така, размахвайки немощно ръце, главата ти трепери, устата ти е леко отворена и аз съм сигурна, че ще се помъчиш да станеш.

Хващам те за раменете и се опитвам да те сложа отново да легнеш. Въпреки че не се съпротивляваш, ти не ми помагаш и ми трябват десет минути, за да успея да преместя тялото ти така, че поне по-голямата част от него да е в хоризонтално положение. Ти си изключително лек, но краката ти са като дълги лостове и не мога да ги движа лесно.

— Помогни ми, тате — прошепвам на това, което беше някога, а сълзи от безсилие парят очите ми. — Хайде.

Но ти не ми помагаш, накрая аз се справям сама и отново те завивам. Заставам за момент с ръце на хълбоците и те гледам. След

това навлажнявам леко устните ти с гъбата. Вече напълно съм се събудила, така че слизам долу и включвам електрическата кана. Когато се качвам горе с чаша чай и книга, ти пак си провиснал наполовина извън леглото. Сърцето ми се къса отново.

Когато за трети път се надигаш, аз разбирам, че вече не можем да се справим с това само двамата. Разтърсвам Пени, за да я събудя.

— Пени. Имам нужда от помощ. Тате непрекъснато се опитва да стане от леглото.

— Какво? — Тя е сънена и присвива очи на светлината, която нахлува от коридора.

— Просто ела, Пени.

Тя тътри крака след мен, но когато те вижда седнал в края на леглото, очите ѝ се разширяват и знам, че вече е напълно будна.

— Какво прави той? — шепне тя, сякаш ти изобщо не си тук, сякаш дори не си ти.

— Не знам — откривам, че шепна и аз. — За трети път се налага да го връщам в леглото. Не е буден. Не и както трябва. Не мисля, че разбира какво прави.

Сега цялата горна част на тялото ти трепери и единият ти крак се вдига от земята, а след това отново се спуска, тромаво, сякаш потропваш в такт с лоша джаз музика. Слагаме те да легнеш, но не можем да те издърпаме нагоре в леглото и краката ти остават да висят от долния му край.

— Ще извикам Дейви — казва Пени и се втурва надолу по стълбите.

Поглеждам те и въздишам, но знам, че е права. Двете с нея сме прекалено уморени, за да се справим сами.

Стаята е твърде малка за всички нас и ние сме се сбутали вътре, докато аз се опитвам да обясня какво става. Дейви кимва. Саймън пита:

— Искат да стане от леглото? Защо го прави?

Думите му са завалени и докато говори, аз усещам миризмата на бира, която идва от него. Изведнъж става ясно, че по-рано момчетата са ходили чак до малкия магазин. Нищо чудно, че се смееха толкова много, когато се прибраха. Стисвам зъби, когато той се навежда към мен. Подозирам, че е под въздействието на нещо повече от бира, и се вбесявам.

— Изчакай отвън, Саймън. Дейви може да се справи с това. Ти само пречиш.

Той се отдръпва толкова много, че е почти като отговор в пантомима.

— Преча? Преча, по дяволите? Той е и мой баща... Имам пълното право... — Ръката му се размахва почти колкото твоята, когато посочва ядосано към мен. — Може би става от леглото, защото не иска да е тук! Помислила ли си за това, проклета ненормалнице! — Тъмните му очи ме гледат гневно.

— Ела, Саймън, не тук — дърпа го Пени. — Да отидем да изпием по един чай.

Аз не казвам нищо, а той оставя Пени да го издърпа в коридора. Все още мърмори, а след това започва да крещи:

— Пол ми каза, че не си искала да дойда. Нямах ми доверие. Той ми каза!

Доплаква ми се. Доплаква ми се, защото Пол не разбира колко чувствителни са момчетата. Не вярвам да е казал това на Саймън — истински се надявам да не е вярно, но познавам Пол достатъчно добре, за да знам, че сигурно е пожелал да сподели вината си. Навярно е казал на Саймън, че се тревожа за къщата. Че се притеснявам за това, което той може да направи. Сега двама от тях ме мразят. „Ненормалница“. Чудя се дали загубвам контрол. Опитвам се да не обръщам внимание на това и поглеждам към теб. Дейви те е сложил да легнеш както трябва и дърпа юргана нагоре до брадичката ти.

— Ръцете му са толкова студени. Може би е най-добре да ги оставя под завивката.

— Благодаря, Дейви.

Той се усмихва притеснено. Знам, че е пил. Виждам го в очите му. Отпивам от вече студения си чай и чувам треперливия глас на Саймън, все още пълен с гняв и обида. Дейви слиза при тях.

Но не за дълго, защото след половин час ти отново се опитваш да станеш. Усещам как силите ме напускат.

Отвън нощта е тъмна.

8

Тази нощ спим съвсем малко, а в пет сутринта дъждът започва да плющи върху къщата. Големи тежки капки удрят стените и прозорците, но ритъмът им те успокоява. Най-после се унасяш в някакъв коматозен сън и аз успявам да почина няколко часа на стола. Но все пак и тухлите сякаш са неспокойни. През нощта си преминал една граница и промяната е осезаема в застоялия въздух на сутринта. Сега си по-близо до смъртта, отколкото до живота. Дори къщата и сивото небе го знаят.

Отвън минава един трактор и аз чувам монотонното пуфтене на двигателя му. Земята продължава да се върти. Прозявам се и се протягам, а костите ми изпукват, докато се изправям. Навлажнявам пресъхналите ти устни с гъбата. Това не те събужда. Сънят, в който си потънал, е различен. Чудя се дали сънуваш. Но все пак ти говоря. Това не би могло да ти навреди.

Около единадесет, след мълчалива закуска с кафе и хляб, Пени закарва сломения Саймън до железопътната гара. Плащаме за билета му и му казваме, че ще му се обадим, когато има промяна. Той все още е ядосан, а гневът му без съмнение е подклаждан от самосъжаление и още евтина бира, изпита през нощта. Когато тръгва, не поглежда към мен. Дейви свива леко рамене и се прибира вътре.

Докато ги гледам как тръгват, аз съм обзета от някакво чувство, но не знам какво е. Във всеки случай не е гняв. Не мисля, че у мен има място за това. Дейви подрежда и рови из стари неща в кабинета, така че аз си правя чаша чай и се качвам отново горе. Смятах да се отпусна във ваната, но когато надничам през вратата, очите ти са отворени.

Мъчиш се да кажеш нещо, но думите са неразбираеми. Те са сухи и хриптящи, и объркани. Въздържам се да не заплача. За секунда искам просто да се върнеш или да си отидеш напълно. Това междинно състояние не е полезно за никого. Грешка в плана на природата за нас. Много по-добре е човек да бъде сгазен от автобус или да падне от небето, отколкото тази безкрайна промяна. Това ограбване на паметта. Галя кичурите коса на върха на главата ти. Кога побеляха толкова? Не

помня. Когато бяхме деца, винаги си бил тъмен. Тъмна коса, тъмни очи и мургава кожа. От гърдите ми се изтръгва въздишка.

— Саймън си отиде у дома — казвам тихо. — Сигурно ще дойде пак след няколко дни. Също и Пол.

Очите ти се съсредоточават в мен и аз се усмихвам. Някъде сред проблясващите жълти и избледнели цветове виждам призрака на тъмния мъж, който живееше в твоята кожа. О, ти все още си там, вътре. Макар и за кратко.

— Мисля, че му беше трудно. И на двамата им беше трудно.

На хлътналото ти лице се появява намек за повдигане на веждата. Поне на мен ми се иска да е така. Капвам малко сок от ананас в устата ти и очите ти се затварят, отново се унасяш. Аз отивам да си взема вана.

— Ей, сестричке — вика ми Дейви от килера. — Какво, по дяволите, е това?

От косата ми капе вода по суитчъра ми, но ми е по-добре след ваната. Чувствам се чиста. Освежена. Влача обувките си с чехли крака до задната част на кухнята.

— Какво? Какво намери?

Той е вдигнал предмета и разглежда почти закръглените му, боядисани в жълто ръбове. Когато го оставя, започва да се клати на нестабилната си основа. Засмивам се на глас.

— Господи, бях го забравила. — Вдигам предмета и продължавам да се смея.

— Добре де, но какво е?

— Пепелник. Тате го направи. — Отново се засмивам. — В хосписа.

Дейви се втренчва в мен.

— Направил е пепелник в хосписа?

Поглеждам към ужасната вещ в ръката си, а след това към брат си.

— Да. Неучтиво, нали?

От устата на Дейви тръгва усмивка, която стига до очите му и той поклаща глава.

— Може ли да го взема?

— Разбира се — кимвам аз. — Разбира се, че можеш. — Ясно ми е защо го иска. Пепелникът всъщност много точно отразява същността ти.

Подавам го на Дейви и той се втренчва в него.

— Дори не знаех, че е бил в хоспис.

Върти пепелника в ръцете си, сякаш е някакво безценно съкровище. Нямам нищо против Дейви да го вземе. Той е добро момче. Има дълбока душа.

— Беше там само няколко пъти — казвам аз, втренчена в керамичния предмет.

— Жената от хосписа дойде ли днес? — питам, когато се връщам от библиотеката. Навън е леденостудено и не усещам носа си в топлината на кухнята.

— Тъхъ — отговаряш ти.

Спирам до електрическата кана. Ти си се облегал на радиатора.

— Попита ли я за дневния център?

— Да. — Носът ти се сбръчква леко.

— И?

— Ами по думите ѝ изглежда доста приятно. — Лицето ти не изразява убеденост. — Имат часове по изкуство и музика. И идват да те вземат и те връщат. Всяка сряда очевидно.

Наливам по чаша чай за двамата и ти подавам твоята. Сложила съм малко студена вода в нея. Вътрешностите ти вече не могат да се справят с горещото.

— Благодаря ти, миличка.

— Ще отидеш ли? — Повдигам вежда към теб.

— Не съм сигурен.

Познавам това упорито изражение и се опитвам да не се усмихна.

— Какво друго ще правиш по цял ден? Ще седиш тук и ще гледаш дневните програми по телевизията?

— Обичам дневните програми — отговаряш ми ти, повдигайки вежда.

— Господи, непоправим си, тате! — въздишам и поглеждам часовника си. Днес библиотеката затваря късно и вече е почти седем и

половина. — Като говорим за телевизия, „Ийстендърс“ е започнал.

— Трябва ли да налагаш на един умиращ да гледа тази глупост?
— изпъшкваш ти.

— Млъквай — казвам и тръгвам възмутено по коридора. — В противен случай ще умреш много по-скоро, отколкото си мислиш.

Усмивам се обаче. Не знам как се усмихваме сред всичко това. Но го правим.

След първото си посещение се връщаш сърдит. Не ти позволили да пушиш вътре. Посочвам, че може би това не е най-неразумната молба. Ти промърморваш нещо за дъжд и качулки. Аз се усмихвам. Не мисля, че са виждали много хора като теб. Може би неколцина, които външно донякъде приличат на теб, но нито един точно като теб.

— Искам да кажа, че всички ние там умираме, по дяволите. — Докато говориш си свиваш цигара на плота в знак на протест. — Така че какъв е проклетият проблем, ако има една стая, в която да може да се пуши? Ще е малко лицемерно да се откаже човек сега, нали?

Свивам рамене и запазвам усмивката за себе си. Тази седмица си по-жив. Различни лекарства. Това приповдигнато настроение няма да продължи, но все пак е приятно да те видя почти такъв, какъвто беше по-рано.

При второто ти посещение ефектът на новото лекарство вече отминава и когато се прибирам от работа, ти седиш в кухнята, подпрял глава на ръцете си. Сядаш по-изправен, а аз включвам електрическата кана.

— Как беше денят ти, миличка?

— Ами, нали знаеш. Едно и също. Връщат книги, вземат книги — усмихвам се аз. — А ти? Как беше в хосписа?

— Мисля, че няма да ходя повече — свиваш рамене ти.

Изваждам мляко от хладилника. Това не е детско инатене. Разпознавам решителността в гласа ти. „Без още бисквити преди лягане“, „Не, не може да излезеш облечена така“, „Майка ти няма да се върне“. Чувала съм този тон в хиляди от думите ти през годините.

— Как така? Случи ли се нещо?

— Нищо особено. — Разпознавам умората в гласа ти. — Но не мога да им дам каквото искат. Те искат да отговоря на нуждата, която имат, а не обратното.

Отпивам от чая си. Разговорите с теб никога не са простишки.

— Какво искаш да кажеш?

— Намерението им е да ме накарат да приема по-добре факта, че умирам. Това да накарат *мен* да приема нещата по-добре, оправдава *тяхната* цел. — Ти замълчаваш. — Но за мен не е проблем, че ще умра. А те просто не могат да го приемат. То им отнема целта. — Отпиваш от чая си и потреперваш. — И проклет да съм, но няма да пропилявам останалото ми време, преструвайки се, че съм ужасен, само за да се впиша в картината на някого за това как би трябвало да са нещата. Предпочитам да гледам епизоди на „Диел и Паско“ по UK Gold.

Поклащам глава. Не, не са срещали друг като теб.

— Те как реагираха? Опитаха ли се да те накарат да промениш решението си?

Малко ми е мъчно за персонала на хосписа.

— Естествено. — Ти повдигаш едната си вежда. Окото под нея проблясва. — Но после видяха какво съм направил сутринта в часа по керамика. Тогаваш се отказаха. Мисля, че не искаха да заразявам и останалите пациенти с моето свободолюбиво мислене.

— И какво точно направи днес?

Ти изваждаш пепелника от джоба си и го оставяш на плота. Аз се втренчвам в безформеното топче, но те познавам достатъчно добре, за да знам какво е. Усмивам се леко и започвам да дъвча устната си. Ти ми се усмихваш широко.

— Тате, ужасен си. Направил си пепелник, по дяволите.

— Ъ-хъ. Нещата са още по-добри. Направих четири. Оставих останалите три в стаята с телевизора, просто в случай че някой реши да започне бунт на пушещите.

Поглеждам те и все още не мога да разбера дали говориш сериозно. Разсмиваме се заедно, пръхтейки в чая си, а после отиваме да намерим повторението на някой стар детективен филм, който да гледаме.

Ти вземаш пепелника със себе си.

Поглеждам пепелника в ръката на Дейви и споменът сякаш е някъде много далече, а не само преди месец или шест седмици. Пепелникът е реликва от изгубена цивилизация.

— Ще го пазиш, нали?

Дейви кимва и отива в кухнята да го прибере на сигурно място в чантата си. Звънецът на входната врата иззвънява.

— Донесох това за теб.

Зад Барбара един човек на средна възраст носи нещо, което прилича на сгънат инвалиден стол.

— Качи го горе, приятелю — казва му тя. — Направо по коридора.

Сестрата поглежда отново към мен и стиска ръката ми.

— Мислех, че това може доста да улесни нещата.

Двамата с Дейви се качваме след нея горе, където човекът вече разгъва приспособлението. То изобщо не е инвалиден стол. А стол-гърне. Грозен е и не е на мястото си, и точно както стана на гробището, празното ми пространство за мислене се изпълва с картини от концентрационни лагери. Нямам представа защо. Доколкото знам, не са имали такива тоалетни в Белзен^[1]. Може би това, което ме смазва, е просто загубата на човешкото достойнство. Дотук ли стигнахме? Цял един живот и музика, и лудост, които водят до сив метален стол с леген на седалката?

Столът се е втренил в мен. Не искам да го докосвам. Мисля, че ако го направя, по някакъв начин ще му вдъхна живот. Може би го обитават призраците на всички останали огорчени, умиращи души, които са го използвали. За секунда виждам измъчените лица в платното, а след това примигвам и ги прогонвам, проклинайки празното си пространство за мислене.

Казвам на Барбара, че си се опитвал да ставаш от леглото. Няма нужда да обяснявам прекалено много, защото дори и сега едната ти ръка непрекъснато се повдига от завивките. Тя кимва.

— Това е началото на предсмъртния прилив на енергия. — Стиска дланта ми. — Ще продължи ден или два, а след това отново ще се успокои.

Харесва ми напевността в гласа ѝ. Той се лее над мен като балсам, дори и когато не искам да разбирам думите ѝ. Те съществуват

в главата ми независимо една от друга и нито една от тях не е хубава. Предсмъртен. Прилив. На. Енергия.

— Но какво се опитва да направи? — Поглеждам я, сякаш тя знае всички отговори.

— Не мисля, че се опитва да направи каквото и да било, миличка. Според мен дори не съзнава, че го прави. Просто тялото му спира да функционира. — Тя мушка отново ръката ти под завивката. — Знам, че изглежда обезпокоително, но в тази ситуация е нормално. Постепенно ще започне да се случва все по-рядко и по-рядко, докато той се отдалечава все повече от нас.

Барбара проявява уважение. Не се преструва, че изпитва същите чувства като нас, но със сигурност ни разбира. Точно това липсва на нощните сестри. Те нямат нейната загриженост. Това е нещо специално, тази загриженост. Надявам се някой в живота ѝ да го оценява.

— Да уредя ли тази вечер с него да остане медицинска сестра? — Тя поглежда направо в душата ми. — Струва ми се, че имаш нужда да се напиш.

Аз кимвам. Би било добре. Би било много добре.

Когато тя си отива, аз почиствам устата ти и ти говоря. Мисля, че ме слушаш. Очите ти ме гледат, докато навлажнявам устата ти. Зъбите ти са прекалено големи под бузите ти и аз прокарвам памучето внимателно около тях, почиствайки утайката от пияната и слюнката, събрана там. Това не ме притеснява. Не както ме притесняваше бурканът. Предполагам, че свикваме с всичко и ужасното става нормално.

Ръцете ти все още треперят и се повдигат и аз се опитвам да се справя с тях така, както би направила Барбара, но ми се струва, че докосването ми не е толкова леко. Собственото ми тяло ме боли от усилията ми през нощта и мисля, че може би наранявам малко китките ти, когато връщам изтънелите ти крайници под юргана, от който те са решени да избягат.

— Съжалявам, тате — прошепвам. — Наистина съжалявам.

След известно време сядам на леглото до теб, за да мога да галя косата ти, и опирам глава на стената зад нас. Мазилката е хладна,

усещането е приятно и аз оставям очите си да се затворят. Малко парят.

Не знам колко време я няма Пени, но сякаш е цяла вечност. Може би е така. Чудя се дали Саймън вече се е качил на влака. Чудя се дали някога ще го видя отново. Чудя се какво са говорили за мен двамата с Пени в колата. За секунда се опитвам да си спомня какво казах на Пол в гнева си, но не мога да върна думите. Чудя се дали изобщо са важни. Съмнявам се, че Пени ги помни. Тя си спомня само начина, по който съм ги казала. Замислям се за това как ме погледна и се питам дали и аз не се показвам под пукнатините.

Когато осъзнавам, че си говоря шепнешком, аз отварям очи. Стиснала съм здраво рядката ти коса, а ти си се втренчил в мен. Със сигурност ме виждаш. Веднага разтварям ръката си, шокирана от себе си.

— О, господи, тате, съжалявам. Бях се унесла малко. Съжалявам. — Приглаждам косата ти на мястото ѝ и целувам главата ти.

Устните ти се движат усилено в опит да изрекат нещо.

— Какво има, тате? Искаш ли да пиеш нещо?

Леко поклащане. Повече в очите, отколкото на главата.

— Тоалетната? Трябва ти тоалетната ли?

Кимваш.

— Почакай, ще извикам Дейви да помогне. — Пак те целувам по главата. Тя е гореща. Поттиш се. — Сигурен ли си, че не искаш да се измиеш, тате? Аз мога да го направя. Няма нужда да викам сестрите.

Виждам колебание в очите ти. Наистина имаш желание да се измиеш. Виждам го. Замислям се за загубата на достойнство, която може би усещаш, и искам да ти кажа, че няма значение. Не и в общия план на живота. Това е просто *краят*. Не е *всичко*, което си ти. Онова, което ще запомним, когато споменът за края избледнее, е именно всичко, което си бил. Помня как двете с Пени разпръсквахме пяна във ваната, а ти се усмихваше зад фотоапарата. Или може би просто помня пожълтялата снимка от седемдесетте, но дори и да е така, тези неща са всичко, което е от значение. Всички моменти, които са ни довели дотук.

Но не мога да ти го обясня. Думите са заплетени на езика ми и не съм сигурна дали ще има някаква полза от тях. Защото предполагам, че

за теб всичко, което има значение, е свършило и остава само настоящето. А в настоящето твоята загуба на достойнство е всичко.

Затова, вместо да кажа нещо, отивам да извикам Дейви, за да ми помогне да те вдигна.

Повдигаме те и те слагаме да седнеш на леглото, а морфиновата помпа виси от ръката ти.

— Иска да отиде до тоалетната и да се измие — обяснявам на Дейви.

— Е, няма да използва това нещо. — Гласът му е възмутен.

Разбирам за какво говори малкият ми брат, без дори да погледна в коридора. Може би той също чува призраците в онзи стол. Кимвам.

— Ще напълня ваната и ако седне на тоалетната чиния, ще мога да го измия с гъбата. Ще ми помогнеш ли да го заведем дотам?

Дейви ме поглежда.

— Ти напълни ваната, но аз ще го измия. А ти смени чаршафите му. Нека да е чисто и свежо.

Изненадана съм.

— Сигурен ли си? Аз мога да го направя...

— Това е мъжка работа, нали, тате? — усмихва ти се Дейви. — Хайде, да те заведем в банята.

Дейви е внимателно твърд с теб, така както е и Барбара, и аз гледам със страхопочитание как почти те отнася, затваряйки вратата на банята след вас двамата. Гледам стъклото минута-две и слушам гласа му, който ти говори. Говори така, сякаш това е най-нормалното нещо на света. Дейви отново ме изненадва. Той се бори с толкова много демони, но тук и сега притежава това, което е нужно.

Плача, докато сменям изцапаните чаршафи, без да знам за кого. Може би за всички нас. Може би само за себе си. В главата ми има едно червейче, което нашепва, че Пол не е единственият, според когото другите не чувстват, не мислят и не ги е грижа. И навярно червейчето е право.

Когато Дейви излиза от банята и двамата те настаняваме отново в леглото, аз го прегръщам. Прегръщам го силно и се надявам, че той разбира какво искам да кажа с това.

Пени се връща с бебешки монитор. Когато гордо изважда голямата кутия от торбата на „Аргос“, аз се втренчвам в нея. Дейви също. Тя поглежда и двамата ни.

— Замислих се за това в колата, след като оставих Саймън. За това как той непрекъснато става от леглото. И voilà!

Ние пак не разбираме и тя въздиша.

— Това е видеомонитор за бебета. Слагате камерата в спалнята и включвате приемника в телевизор някъде другаде. Помислих си, че може да свалим портативния от стаята ти в хола. Така ще виждаме, когато се опитва да става.

Поглеждам към уреда, а след това съм Пени. Тя свива рамене.

— Помислих си колко ужасно ще бъде, ако той падне от леглото и ние не разберем веднага. Не бих могла да го понеса.

Гледайки пълните ѝ устни и перфектното ѝ лице, се чудя как така аз се оказах с празното място за мислене. Не е справедливо. Трябваше да се сетя за бебешкия монитор. Но в крайна сметка, за разлика от Пени, така и не стигнах до това да имам бебета.

— Хубава идея, Пени — казвам и се радвам, че завистта ми към нея не си личи. — Добре си се сетила.

Тя не отговаря нищо, но се усмихва и знам, че е доволна. Поглеждам към Дейви, който приготвя още чай, и към Пени, която разопакова кутията, и си мисля, че понякога изобщо не ги познавам.

Отнема ни около половин час да организираме всичко и накрая слагаме монитора в кухнята. Включвам скарата, за да направя още сандвичи с бекон. Доволни сме от себе си, сякаш мониторът всъщност ще реши проблема. Това обаче не се случва. Разбира се, че не — предназначението му е да показва проблема, не да го решава. Самодоволството ни не продължава дълго.

Едната страна на бекона едва е започнала да се пече, когато Пени отмества стола си назад.

— О, раздвижва се!

Тримата се събираме около екрана. Образът е в особен зелен цвят, което го прави още по-странен. Чувствам се така, сякаш те шпионираме. Краката ти се измъкват от едната страна на леглото.

— Аз ще се кача.

И това става обичайният начин, по който протичат дните. Ти почти не успяваш да се успокоиш и аз установявам, че съм хипнотизирана от портативния телевизор. Следобед го преместваме в хола, за да можем да гледаме някой филм, но очите ми непрекъснато се откъсват от големия екран, за да те наблюдават на малкия. От бледата зелена светлина ми прилошава, но не мога да не гледам втренчено, когато пръстите на краката ти потрепват и знам, че всеки момент ще започнеш онези странни резки движения. Чудя се откъде идва енергията ти. Досега органите ти сигурно са започнали да се самоизяждат, за да могат да оцелеят. Ако ракът не е стигнал преди това до тях.

Тримата не говорим много. Пени опитва, но след известно време се отказва. Дори и тя не може да направи тази ситуация лесна. Бедрата ме болят от тичането нагоре и надолу по стълбите, а главата ми пулсира с началото на главоболие. Напрежението е непоносимо.

За вечеря поръчаме китайска храна, която изяждаме мълчаливо. За краткото време, през което се храним, ставаме два пъти, за да те върнем в леглото. Докато отхапвам от пролетните рулца, си пожелавам с натежало сърце да умреш по-бързо. Не изпитвам вина. Знам, че желанията не се сбъдват.

Настъпва нощта, още едно завъртане на часовника е приключило. Харесва ми празната тъмнина навън. Тя ми позволява за миг да си представя, че целият свят е затворен зад тези стени. Че не съществува нищо друго. Не искам нито ние, нито ти да означаваме по-малко заради милионите други хора, гледащи към тъмнината, заслушани в часовника, който отброява живота на някого, когото обичат. Пени отива да си легне в десет. Тя спи на дивана вече цял час и Дейви внимателно я събужда. Виждам, че и той е изморен, докато аз съм напълно будна въпреки изтощението си.

— Ти иди да спиш в моето легло, Дейви. Аз ще остана тук.

— Не — отговаря той. — Не говори глупости.

Поклащам глава.

— Ще изчакам сестрата. А и, така или иначе, не съм уморена и искам да погледам малко телевизия. Или може би да почета.

Той ме поглежда. Аз го побутвам към стълбите.

— Хайде. Прави каквото ти казвам. — Целувам го по бузата и не приемам „не“ за отговор.

— Благодаря, сестричке. Извикай ме, ако ти потрябвам за нещо.

Стъпките му по стълбите звучат уморено и аз знам, че ще заспи само след минути, точно като Пени. Нямаше нужда да ми благодари. Аз не се отказах от стаята си заради него. Направих го за себе си. Не мога да понеса да съм далече от зеления екран. Не съм сигурна дали ще мога да понасям трудното още дълго. Някакви неща вътре в мен, в главата ми започват да се късат и аз не искам да мисля за тях.

Сестрата идва в единадесет. Тя е странно създание, тази сестра. Всичко около нея е шепот, сякаш се съживява само през нощта, но дори и тогава не е, както би го направило едно обикновено човешко същество. Тя има високи и изящни скули, а кичур черна коса се е измъкнал от кока й. Млада е, по-млада от мен. Краката й почти не издават шум, когато се понася по стълбите. Обяснявам й къде са чаят и кафето и че аз ще спя в хола, а след това й казвам за твоя предсмъртен прилив на енергия. Тя се усмихва спокойно, сякаш всичко е под контрол, след което се настанява на стола в коридора и разтваря книгата си. Не виждам какво четете, но текстът е плътен, а шрифтът — дребен. Оставам загледана в нея за момент, преди да се върна долу. Мисля си, че може би е ангелът на смъртта, маскиран.

Не спя много, а издърпвам юргана около врата си на дивана и те наблюдавам на екрана. В главата ми е нахлула една идея. Мисля, че сестрата ще влезе в стаята ти, ще те настани удобно, а след това ще сложи възглавница върху лицето ти. Не знам защо мисля така. Но тази идея се е настанило в ума ми и се заравя там. Гледам я как влиза при теб няколко пъти, когато се опитваш да станеш от леглото. Връща те обратно. И не слага възглавница върху лицето ти.

По някое време през нощта я чувам да си прави чай. Мисля, че й създаваш доста работа, там горе. Виждам те да сядаш в края на леглото и очите ти светят в бяло на настроената за работа през нощта камера. Но не откривам теб в тях. Те са странни и объркани. И малко изплашени. След това я наблюдавам как отново те слага да легнеш.

Сестрата си тръгва в шест и аз ставам от дивана да й кажа довиждане. На светлината на деня забелязвам кръговете под очите й и съчувствието в тях. Тя е хубава и изящна, но все пак е просто едно човешко същество.

— Ще дойда довечера по същото време. Ако дотогава имате нужда от нещо, обадете се на сестрите. Сигурна съм, че Барбара ще се отбие по някое време. — Тя се усмихва леко. — Мисля, че вече ще е по-спокоен. Дишането му става по-неравномерно, което обикновено е признак, че възбудата ще намалее.

Трудно разбирам езика ѝ. Искам само да знам какво означава всичко, което тя казва. Струва ми се, че сякаш го прочита по лицето ми. Гласът ѝ е тих. Питам се дали с годините ще се превърне в нещо подобно на гласа на Барбара. Твърде възможно е да стане така.

— Баща ви преминава към следващия стадий. Дишането му ще се забави. Паузите между всяко поемане на въздух ще стават по-дълги и по-дълги. Казва се дишане на Чейн-Стокс. Все още не е стигнал до него, но мисля, че ще се случи след ден или два.

Не е нужно да ми казва останалото. Останалото го разбирам. Пушенето води до Чейн-Стокс. Тази фраза започва да звучи в празното ми пространство за мислене. Ритъмът е като тропота на копита по асфалт.

— Изпитва ли болка? — питам аз.

— Не — поклаща глава тя. — Морфинът и успокоителните се грижат за това. Току-що ги промених — увеличих малко дозата му. Той е някъде между съня и безсъзнанието. Доста е спокоен. — Тя замълчава. — Но няма да излиза често от това състояние, ако изобщо се случи.

Сестрата осъзнава тежестта на думите си. Ти вече си там, където аз не мога да те стигна, а ти не можеш да стигнеш мен. Някъде по средата си.

Благодаря ѝ и ѝ отварям вратата. В къщата внезапно става студено. Усилвам парното.

[1] Bergen-Belsen, или Belsen — германски концентрационен лагер край град Берген. — Б.пр. ↑

9

Докосвам стените, докато вървя бавно нагоре към стаята ти. Дори и докато прокарвам ръка по познатите фигури на тапета, имам усещането, че той не е такъв, какъвто трябва да бъде под върховете на пръстите ми. Нещата отново се променят. И както всички най-важни промени, и тази ще е необратима.

Небето навън просветлява, когато денят прогонва остатъците от нощта, а у мен се е настанило чувството, че съм единственият жив човек на земята, застинала в този момент, разкъсвана между двете състояния на съществуването. Това е нещо, което чаят няма да излекува.

Когато минавам край стаята си, чувам хъркането на Дейви. Това е един глух звук и ако го чуя където и да е по света и трябва да посоча този човек, на когото да принадлежи, ще кажа, че е Дейви, без да ми мигне окото. Може би сме най-верни на себе си, когато спим. Или когато останалата част от човечеството спи. Сърцето започва да бие силно в гърдите ми, без да знам защо. От стаята на Пени не се чува нищо. Може би ако се заслушам по-внимателно, ще чуя тихото ѝ, постоянно, леко дишане, но не го правя. Дишането ѝ ще продължи още и още. Надявам се да не се събуди много скоро.

Сестрата е притворила вратата ти и тя изскърцва, когато я отворям. Шумът не те събужда. За теб се отварят и скърцат други врати, такива, които аз не мога да видя и до които ти все още не можеш съвсем да се озовеш, но мисля, че някъде в този странен сън ги търсиш. Чудя се докъде си стигнал и дали сестрата е права и ти си ни оставил завинаги. Искане ми се да намериш начин да излезеш на повърхността поне още веднъж. Имам нужда от този последен път.

Седя до закрития с пердето прозорец и не поглеждам към пътя и поляната. Там няма да има нищо. Нищо за мен. Не усещам онова горещо вълнение в костите си. Наблюдавам те в леглото продължително. Може би час. Може би повече. През това време се опитваш да станеш веднъж, но този опит не е така настойчив, както

предишните. Или потъваш, или успокоителното, което ти е дала, е силно. Или комбинация от двете. Поставям те леко да легнеш по гръб и ти се подчиняваш. Дневната светлина, която се процежда в стаята, не оставя място за мекота. Кожата ти е жълта, а пижамата изглежда нелепа на теб. В ума ми пробягват образите на стола-гърне и крематориума, усещам и онази ужасна миризма, а след това сякаш отникъде те виждам да се смееш на едно барбекю в къщата на Пени, с цигара в ръка. Смееш се, защото съм изгорила стековете от риба тон и тя е готова да избухне. Тогава зъбите ти бяха правилния размер за лицето ти. Кожата ти бе загоряла и стегната. Очите ти блестяха.

Дърпам завивката нагоре върху теб и се връщам на стола, а лицето ми гори. Времето се развива като спирала, балони от време нахлуват и избухват в главата ми. Под кожата ми се събира напрежение. Стигам до момента, в който трябва да решавам. Или може би съм го преминала. Кой знае? У себе си чувам онзи тропот на копита. Стискам пръстите ти.

Когато се успокоявам малко, слизам долу. Пени е в кухнята. Поглежда ме странно.

— Добре ли си, миличка? Надникнах в стаята на тате и ти просто си седеше, втренчена нанякъде.

Свивам рамене. Не знам какво да отговоря, защото не си спомням да е идвала. Изненадана съм.

— Съжалявам, бях потънала в своя свят. Мислех за разни неща. Нали разбираш. За тате. За миналото. Други неща. Сигурно съм била задрямала.

Хей, лейди Пенелъпи, бутни сестра си. Пак се е отнесла.

Пени ми подава чаша чай.

— Дано си добре.

Иска ми се да не ме гледа така. Ухилвам се и я целувам по бузата.

— Добре съм. Или поне толкова добре, колкото може да се очаква.

Пени взема телефона си и натиска копчето за разговор. Не се случва нищо и тя затваря.

— Опитвам да се свържа с Пол, но отговаря телефонен секретар.

Втори опит, но отново без никакъв резултат. Изсумтявам и повдигам вежда.

— Недей. — Тя запалва цигара. — Нещата и бездруго са зле. Мразя това, че всички сме разстроени и ядосани, и се караме. Мразя това. А сега не можем да се свържем с Пол.

Използва множественото число, защото смята, че така думите ѝ не звучат толкова обвинително, но това ги прави някак снизходителни. Тя всъщност не се е скарала с никого. Не мисля, че някога се е случвало. Винаги е по-лесно да се разбирате. Гледам я, докато опитва отново да се обади по телефона, и отпивам от чая си.

— Знам, че мразиш това, Пени, и съжалявам за нещата, които му казах. — „Каквито и да са те, по дяволите“, добавям наум. Мястото, където трябва да са тези думи, все още е празно. Само един гневен бял шум. Вземам цигара от пакета ѝ и я запалвам. — Но той е този, който е изключил телефона си. Не ти. — Махам драматично с ръка. — По средата на всичко това той е изключил телефона си.

— Проблемът е, че не може да се справи със ситуацията — заявява Пени.

— Може и да е така, но не означава, че не е негодник — отговарям аз.

Тя не казва нищо повече. Наясно съм, че опитва. Абсурдните ѝ устни потрепват, но дори и Пени, която винаги е била толкова близка с Пол, сега не може истински да го защити.

Тя отива в хола с чашата чай и взема и телефона си. На мен не казва почти нищо повече, но я чувам да се обажда вкъщи и да говори с малкия Джеймс. Вероятно отново звъни на Пол, но не я чувам да говори с него и това не ме учудва. Той се е скрил. Не толкова далече като теб, но все пак не можем да се свържем с него.

Не след дълго и Дейви става и си препича филийки. Не приказваме много. Той отива в хола и чувам нормалността да гърми от телевизора. Една крушка над главата ми примигва, заплашвайки да угасне. Къщата е потисната точно като нас. Чудя се дали тухлите усещат нещо друго освен студа.

Накрая отивам в хола при другите.

На монитора ти лежиш неподвижно в леглото. Дори и ръцете ти не треперят.

— Не е помръднал, откакто станахме. Може би се успокоява.

Кимвам.

— Сестрата каза, че възбудата ще отминe.

Известно време мълчим и аз се чудя дали си въобразявам, но имам чувството, че напрежението не е само в мен. Усещам го между нас тримата, опънато като струна. Нещо в главата ми отново се пречупва. Искam тези пречупвания да спрат. Нуждая се от малко спокойствие.

— Знаеш ли, мислех си, защо не се прибереш у дома си за един или два дни? — предлагам аз. — Да видиш Джеймс. Може да вземеш и Дейви. Нищо няма да се промени до утре, а сега, когато той вече се е успокоил и през нощта идва сестра, изглежда глупаво всички просто да седим тук. — Питам се дали не говоря несвързано. Знам само, че не ги искам тук. Мястото им не е тук. Не и сега. Вдигам очи и ги хващам как си разменят един поглед, ето всичко, което трябва да видя, за да осъзная, че и те не искат да са тук. Това ме учудва. Наранява ме.

— И на мен ми мина през ума — отговаря Пени. — Но не искам да те оставя сама. Ще се справиш ли?

Ухилвам се през стиснати, тънки, естествени устни.

— Справям се вече няколко месеца, Пени. Ще се справя сама и още една нощ.

Тя поглежда към Дейви и сякаш негодува: „Каквото и да направя, не е както трябва“. Но не го изрича. На глас казва:

— Е, щом си сигурна. Мобилният ми ще бъде включен. Обади ми се, ако ти трябва нещо, или ако настъпи някаква промяна. Ще се върна утре сутринта.

Аз кимвам.

След един час сме се прегърнали за довиждане и сме си обещали да се чуваме на всеки час-два. Докато се прегръщаме, усещам как сплотеността ни се разпада. Гледам малката ярка кола, която се отдалечава по алеята, и ми става кристално ясно, че сме се разделили. Разделили сме се, без дори да проявим доброто възпитание да изчакаме и да го направим, след като ти си отидеш. Когато затварям вратата, все още усещам в коридора парфюма на Пени и той създава един неин призрак. Всичко е призрачно. А може би аз съм призрактът, а всички те са истински.

Иска ми се главата да не ме болеше толкова много. Както и сърцето.

Денят минава в унес. Сякаш съм застанала неподвижно, а светът минава край мен, без да ме докосва, избягвайки ме, като че ли съм извън неговите приливи и отливи. Или може би иска да съм отвън. Стоя в кухнята много дълго, втренчена в бръшляна на оградата. Чудя се колко време е било нужно на растението, за да задуши тухлите, докато аз не съм обръщала внимание. Когато краката ми започват да изтръпват, се съвземам малко и установявам, че съм си направила чай. Той е потъмнял отгоре и е леденостуден. Чудя се дали да си приготвя друг, но се отказвам. Отварям хладилника и се замислям за храна, но стомахът ми започва да се бунтува. Поглеждам към сиренето и бекона вътре и за момент ми хрумва, че ако се втренча достатъчно настойчиво, ще мога да видя как мухлясват въпреки студа в хладилника. Увеличавам термостата на четири, но след това не затварям вратата му. Да видим какво ще направи сиренето.

Барбара идва, аз се усмихвам и оставям гласът ѝ да ме гали. Той ме обгръща и се втвърдява върху кожата ми. След това Пени се обажда, за да ми каже, че са пристигнали, и да провери как сме. Чувам думите си: „Да, добре сме, няма промяна, и аз те обичам“, и те ми се струват достатъчно нормални, но се радвам, когато тя затваря и отново настъпва тишина. Чакам да падне нощта. Дневната светлина, с цялата си сивота, ме кара да изпитвам неспокойство. Запалвам цигара и се втренчвам навън. Не отварям прозореца, а оставям острата миризма да изпълни кухнята. Сиво навън, сиво вътре. Качвам се горе. Стените се втренчват обвинително в мен. Не им обръщам внимание. Те не са истински.

Столът изскърцва, когато се навеждам и започвам да ти говоря.

Говоря дълго. Казвам ти всичко това, а и повече, но не мисля, че ме чуваш, макар да ми се струва, че те виждам да се криеш вътре, малко по-дълбоко. Трудно е да се каже, защото очите ти вече не се затварят напълно и започват да се покриват с белезникав воал. Като при кучетата, когато имат перде на очите. Взирам се в техния мраморен блясък. Дори и външните ти органи те отделят от нас.

Въпреки това говоря. Оставям всичко да се излее. Докрай. Искам да знаеш всичко за мен, защото аз не мога да науча всичко за теб. Изливам себе си в онова, което е останало от теб, надявайки се, че ще опаковаш казаното и ще го вземеш със себе си. Говоря, докато гърлото ми преграква и пресъхва.

Когато свършвам, седя мълчаливо и те съзерцавам как се оттегляш в клетките си и отвъд. Слушам безкрайното тиктакане на часовника. Слушам дишането ти на Чейн-Стокс. Мисля за специфичния език. Мисля за медицинската сестра, която ще дойде покъсно, мисля и за Пени и Дейви, и Саймън, и Пол. Сърцето ми бие силно.

С настъпването на тъмнината главата ми се надува и аз размишлявам за това колко сме сами тук: ти, аз и нощта. Скоро ще дойде сестрата и ще наруши тази самота. Сещам се за монитора долу, който излъчва образа ти в празната стая. Поглеждам към „Листерин“-а и гневни сълзи изпълват очите ми. Завъртам се на стола. Лицето ми гори. Чувствам се погълната от празнотата и искам да се освободя от нея. Винаги съм искала да се освободя от нея.

Навън, от другата страна на стъклото, е непрогледен мрак, но въпреки това аз присвивам очи и търся поляните. Взирам се. Опитвам се да открия. Търся. Дълго време не съм поглеждала през този прозорец. Не и така. Не и *истински*. Питам се дали той ще дойде тази нощ. Мина толкова време, че понякога се чудя дали изобщо съм го видяла. Дали не е било просто кратък пристъп на лудост. Бог знае, че лудостта тече във вените ни, и никой не би се изненадал, ако се окаже, че всички ние сме странни по един или друг начин. Така че може би специалната ми дарба не е била нищо повече от кратки пристъпи на лудост понякога.

И все пак продължавам да гледам. На следващия си рожден ден ще стана на четиридесет, а се взирам през прозореца и търся нещо, което може да е въображаемо, нещо, което не съм виждала от петнадесет години, ако изобщо някога съм го видяла.

Но това е една от онези нощи, нали, тате? Специална, ужасна нощ. Нощ на пълнолуние. А той винаги идва точно тогава.

Ако изобщо идва.

Притискам лице към стъклото.

Взирам се толкова дълго, че очите ме заболяват и нищо не съществува извън рамката на прозореца. Усещам в мозъка ми да туптят вени или поне така ми се струва. Главата ми е претъпкана със спомени, не мога да ги подредя по никакъв начин и те ме нападат безразборно. Ти, аз, той, всички ние, дори мама. Всички вие ме изпълвате прекалено много. Ощипвам се и си пожелавам да се унеса, но не се получава. Започвам да се поклащам, навеждам се напред, вия, опитвайки се да изплача всичко. Опитвам се да изплача теб. Опитвам се да изплача това чакане ти да изгниеш по пътя си към смъртта. Гърлото ми се свива. Светът проблясва в ъглите, а собственият ми дъх заплашва да ме задуши.

Звуците пулсират високо и болезнено и аз стискам очи за секунда. Пулсирането се разнася из тялото ми от черепа до пръстите на краката и когато отварям очи, виждам „Листерин“-а в буркана за плюене да се поклаща леко в ритъма. Втрещвам се в него, без да съм сигурна. Реалността иска да се измъкне от мен, но аз я сграбчвам. Чашата трепери. Аз треперя. Светът трепери. Усещам магията в празния буркан.

Цялата съм изпълнена с напрежение. Струва ми се, че лицето ми може да ме изгори отвътре. Къщата наблюдава теб с мен. Ти лежиш неподвижно и се опитваш да поемеш бавна глътка въздух.

Аз отново се обръщам към прозореца и задъхана като малко момиченце, поглеждам в тъмнината и всичко, което виждам, са едни червени очи и вихър от енергия. Усмиввам се. Знаех какво ще видя, преди да погледна. Нещо, което се беше пречупило вътре, оздравява, докато гледам. Създанието танцува на пътя и в душата ми. Виждам теб и себе си, и изгубените ми бебета в тропота на тези тежки копита, в тъмната кожа, която блести от пот. Гледам втрещено и усещам, че сърцето ми пее.

Звярът сигурно също го усеща, защото спира, започва да цвили и този зов ме кара да потрепна, а той започва да рови земята с копита, пръскайки парчета асфалт към небето като черни звезди.

Съществуването развява ужасната си грива и аз разбирам.

Носът ми тече, затова облизвам сополите и сълзите си, докато ставам от стола. Краката ми треперят, както и цялото ми тяло. Чувствам, че леко ми се повдига — гади ми се и ми е горещо — направо изгарям. Навеждам се над теб и се вторачвам в млечнобелите

ти очи. Трябва да знам. Трябва да съм сигурна. Звярът изревава към мен отвън и хлипайки, аз мисля — сигурна съм — че виждам една миниатюрна червена точица да блести сред миризмата и разрухата, и нищото, което диша неохотно от там, където живееше ти.

Усмиввам се. Ти разбираш. Ти знаеш.

Много внимателно, въпреки горещината и енергията, която бушува към мен отвън, аз целувам главата ти. Полагам любовта си там завинаги, а устните си само за миг, наслаждавайки се на топлината ти. Плъзвам едната си ръка отдолу и подхващам нежно главата ти, докато с другата издърпвам възглавницата, преди отново да те сложа на леглото. Гледам те. Дишането ти не се променя. Едно издишане. Четири секунди тишина.

Мисля за него. Мисля за бръшляна. Мисля за горката сестра и за това какво ще каже тя, а после зрението ми се замъглява, аз казвам „сбогом“ на лицето ти и натискам възглавницата върху него. Надявам се, че не те боли.

Ръцете ти потрепват леко, след това гърбът ти се извива, а после — нищо. В крайна сметка не беше нужно чак толкова много, за да умреш.

Отстъпвам назад.

Оставям възглавницата.

* * *

След секунда се обръщам и започвам да тичам. Не мога да си позволя да закъснея. Този път не трябва да закъснявам, не и този последен път, този последен шанс. Трополя надолу по стълбите с натежалите си крака. Подхлъзвам се на пода в кухнята, но успявам да не падна. Чувам ридания в гърдите си, но те не ме забавят и аз изхвърчавам през задната врата и надолу по пътеката към портата. Не поглеждам към люлките.

Нощният въздух е студен и дробовете ми горят, докато го поемам дълбоко, но при мен го няма дишането на Чейн-Стокс, а краката ми отчаяно се стремят да стигнат до звяра, преди да е изчезнал. Той

винаги изчезва. Но не и този път, моля те, не и този път. Излизам на пътя, крайниците ме болят, а дрехите са залепнали за тялото ми. Косата ми е полепнала по лицето.

Няма от какво да се страхувам. Създанието ме чака. Винаги ме е чакало. Заставам пред него и надавам вой, а то изревава и се изправя на задните си крака, разтърсвайки земята под нас, когато се приземява. Тогава аз се опитвам да го хвана, заплитайки ръце в острата му грива, издърпвам се нагоре и заравям лице в неговата гореща, изпотена шия. Мирише точно както си представях. Когато идва на поляната, аз съм на десет, и на двадесет и пет, и на четиридесет на следващия ми рожден ден, аз съм всичко, което някога ще бъда и което съм била. И съм жива.

Черната тъмнина на полето и нощта се простират пред нас, когато двамата със звяра прескачаме оградата. Аз се смея, а косата ми се развява зад мен, докато препускаме с всички сили. Усещам как копитата ми тропат тежко в нощта, докато продължавам вихрено напред. Зад мен светлините на къщата избледняват.

Не поглеждам назад.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички от Jo Fletcher Books за това, че дадоха на тази малка книжка, която означава толкова много за мен, възможност да се появи в големия свят. Благодаря също и на Нийл Геймън за смеха и прозренията, и, разбира се, на агента ми Вероник. Всички вие сте прекрасни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.